

ÜNNEPI IGEHIRDETÉSEK
A DEBRECENI REFORMÁTUS HITTUDOMÁNYI
EGYETEM LEGÁTUSAI SZÁMÁRA

2017

Ünnepi igehirdetések
a Debreceni Református Hittudományi Egyetem
legátusai számára
2017

Szerkesztette:
Horsai Ede

Kiadja a Debreceni Református Hittudományi Egyetem
Felelős kiadó: Dr. Kustár Zoltán rektor
Nyomda: Monaprint Bt.
Felelős vezető: M. Szabó Monika
Debrecen, 2017

TARTALOM

Karácsonyi ünnepkör

Szentestére – Katona Béla (Nyíregyháza-Kertváros)	6
„Megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete!”	
Dr. Bölcskei Gusztáv (DRHE)	10
A testté lett szeretet! – Szakács György (Debrecen – Kistemplom)	15
Dicsérjétek az Urat! – Püski Lajos (Debrecen-Nagyerdő)	19

Húsvéti ünnepkör

Nagyéntek: Isten megalázása és az ember felmagasztalása –	
Dr. Bölcskei Gusztáv (DRHE)	28
Igehirdetés Nagyszombat estéjére NAGYSZOMBATI VÁRAKOZÁS –	
Sipos Brigitta.....	33
Gyertek, kezdjük újra! – Dr. Bölcskei Gusztáv (DRHE)	38
„Velem vándorol utamon Jézus” – Szakács György	
(Debrecen-Kistemplom).....	43
Húsvét a remény ünnepe – Molnár Szabolcs	
(Debrecen-Nagytemplom)	48
A halál, ahogyan Jézus tekint rá...	
Katona Béla (Nyíregyháza-Kertváros).....	54

Pünkösti ünnepkör

Az újjáteremtő Lélek – Szakács György (Debrecen-Kistemplom)	62
A Lélek békessége – Pünkösd 1. napján délelőttre	
(Dr. Rózsai Tivadar)	66
Pünkösd – Szolga, vagy Fiú? – Andrassy Gergely (Tiszanagyfalu).....	72
Újjászületni a Lélek által – Némédi Gusztáv (Fehérgyarmat)	78

KARÁCSONYI ÜNNEPKÖR

Szentestére

Katona Béla (Nyíregyháza-Kertváros)

Előima:

Mennyei Atyánk!

Jövünk hozzád, mert szívünk hálával van tele. A köszönetünket szeretnénk kifejezni előtted a karácsony csodájáért, bennünket meggazdagító áldásaiért. Vagyis köszönjük neked egyszülött fiadat, Jézust, aki által egészen közel jöttél hozzánk, akiben megmutattad és folyamatosan megmutatod szereteted nagyságát, életünk előtted való fontosságát.

Hálát adunk neked, mert drágának tartasz bennünket és ez leginkább Jézus közénk jövetelében mutatkozik meg.

Te látod Urunk, hogy mennyire sikerült lelkileg is készülnünk az ünnepre, a veled való találkozásra. Olykor idegesség, nyugtalanság, kapkodás, türelmetlenség vett erőt rajtunk, hiszen időhiányban szenvedünk a legtöbb embertársunkhoz hasonlóan. Bocsásd meg, ha lelki ráhangolódásunk az ünnepre messze nem volt teljes, ha életünk zsúfoltabb volt, mint kellett volna. Ha túl sokat vállaltunk magunkra és kevésbé sikerült rád figyelni. De íme, itt vagyunk, hogy téged és veled ünnepeljünk, hogy szólj hozzánk és mi megértve, szívünkbe zárva cselekedni is tudjuk azt, amit üzensz.

Légy közöttünk és növelj hitünket a karácsonykor megszületett Üdvözítő, az Úr Jézus Krisztus nevében. Ámen

Textus: Mt 1:18-23

Szeretett Testvéreim!

Talán nem tévedek, ha azt állítom, hogy nincs ember ebben az országban, akit valamilyen módon ne érintene a karácsony. Biztos vagyok benne, hogy valamilyen szinten mindenki próbált rákészülni erre az ünnepre. Persze hogy hogyan, arra nézve azt mondhatom, hogy sokféleképpen lehet készülni a karácsonyra. Megpróbáltam végiggondolni ezeket a szinteket és arra jutottam, hogy vannak emberek, akik sehogyan

sem készülnek a karácsonyra. Talán azért, mert társadalmi helyzetüknél fogva, vagy éppen több mint siralmas anyagi helyzetüknél fogva nem tudnak a karácsonyra rákészülni. Ez végtelenül szomorú dolog. Vannak olyan vallási közösségek is, melynek tagjai szándékosan nem ünnepelnek karácsonyt. Mondván: nincs benne a Bibliában, hogy meg kell ünnepelni. Szerintem torz gondolat, ha valaki Krisztus követőjének vallja magát, de a születésének napját semmibe veszi. Lelkük rajta!

A közelmúltban olvastam, hogy *az ünnep a lélek vitaminja. Meg lehet spórolni, de előbb-utóbb belerokkanunk, és pótszereket kezdünk keresni helyette*. Nagyon igaznak találtam ezt a gondolatot, hiszen ahogyan a testünknek szüksége van vitaminokra, éppen úgy a lelkünknek is. És a lelkünk számára a kisebb-nagyobb ünnepek jelentik a vitamint. Hiszen milyen rossz lenne, ha az esztendőnek mind a 365 napja csupán a munkáról, a fáradtságos munkáról, gúrcölésről, küzdelemről szólna, és nem lennének ünnepnapjaink, nem lennének olyan napok az életünkben, amikor egy kicsit is megállunk, és elgondolkodunk, amikor többet lehetünk egymással, és még gondolhatunk egyéb hasznára is az ünnepeknek.

Nos, lépünk a következő gondolkörre és szintre, melyre nézve azt mondhatom, hogy sokan tartoznak azok közé, akik külsőleg készülnek a karácsonyra. Külsőleg, azaz kitakarítják a lakásukat, finomakat főznek, karácsonyfának való fenyőfát vásárolnak, még ajándék is kerül a fa alá. Egy napilapban olvastam arról, hogy megkérdeztek embereket: *mit várnak a karácsonytól?* Egy idősebb férfi a következőket mondta: - Nálunk tele a hűtő, bármi jöhet! Kicsit megdöbbenem rajta, hogy vajon ennyi az ünnep, hogy tele van a hűtő és aztán már minden rendben van? Igen, van, aki csak eddig jut el, hogy a külső készülődés megvan aztán semmi több.

A következő szintje a karácsonyi készülődésünknek, amikor családilag készülünk rá. Amikor akarunk, szeretnénk és tudunk is együtt lenni azokkal, akiket mellénk adott az Úr Isten, akik még élnek és a családjukhoz tartoznak. Vagy együtt élünk velük, vagy elmegyünk, ha távolabb laknak és meglátogatjuk őket, esetleg ők jönnek hozzánk, leülünk a szépen megterített asztalhoz, jókat beszélgetünk, pihengetünk. Én azt hiszem, hogy aki ezt a két utóbbi kategóriát elmondhatja magáról, annak

már nagyon is *kellemes* karácsonyi ünnepe lehet. Azonban el kell, hogy mondjam nektek, hogy az Úr Isten nem kellemes karácsonyt szeretne nekünk adni, hanem áldott karácsonyt akar szerezni számunkra.

Szenteste van. Ilyenkor sok református templomban a gyerekek is karácsonyi műsort adnak. Felkészülnek Jézus születésének történetéből, verseket, énekeket hallgathat meg a jelenlévő szép számú gyülekezet. Jó látni, hogy sok gyermek van itt is, hála Istennek. *(Csak akkor mondjuk, ha érvényes a gyülekezetre!)*

A gyerekekre gondolva elmondható, hogy a gyerekek, mindig nagyon várják, amikor eljön a születésük napja. Lehet, hogy csak a család ünnepli meg az adott gyermeket, lehet, hogy kisebb-nagyobb baráti társaság is összejön, zsúrt tartunk a gyerekeknek, na de láttunk-e már olyan születésnap összejövetelt, amelyről hiányzik az ünnepelt? Szerintem még nem. Hiszen milyen furcsa lenne, hogy valaki miatt összejönne egy kisebb-nagyobb csapat, és jól éreznénk magunkat, csak éppen az ünnepelt nem lenne jelen. Tulajdonképpen a karácsony Jézus Krisztus nélkül egy ugyanilyen ünnep. Jól érezzük magunkat, elvagyunk magunknak, de az egész Jézus miatt van, az egész ünnep az Úr Jézus Krisztus születése miatt az, ami.

Igazából ez a legfontosabb gondolat, amit szeretnék a szívetekre helyezni, hogy a karácsony lényege az, hogy ne csupán a külső és a családi készülődésig jussunk el, bár ezek mind-mind fontosak, jussunk el a Jézussal való találkozásig is. Hiszen találkozunk kell azzal a Jézus Krisztussal, akiről azt mondja ez a felolvasott igeszakasz a Máté evangéliumában, hogy Immánuel! Velünk az Isten! Hogy ő azért született erre a világra, mármint az Úr Jézus Krisztus, hogy az Isten velünk legyen, hogy kifejezze azt az Úr, hogy egészen közel akar hozzánk jönni, a mindennapi gondjainkhoz, bajainkhoz, segíteni, vezetni akar bennünket.

Szoktuk mondani, hogy a karácsony a szeretet ünnepe, de sokszor rosszul értelmezzük, hiszen nem az emberi szeretetnek az ünnepe a karácsony, hanem azé a szereteté, ahogyan az Úr Isten szereti ezt a világot, benne a Te életedet is meg az enyémet is. Talán sokan ismerik a következő idézetet: „Ne a hóban, csillagokban, ne ünnepi foszlós kalácson, ne a

díszített fákon, hanem a szívekben legyen karácsony!” Szerintem ez a gondolat megfogalmazza a karácsony lényegét. Azt, hogy fontos a külsődleges készülődés, fontos a családdal való együttlét, de ne feledkezzünk meg az Úr Jézus Krisztusról, aki az ünnep középpontjában van.

Én most azzal az örömhírral szolgálhatok, hogy mi, akik most itt vagyunk a templomban, Krisztussal próbálunk meg ünnepelni. Tudjuk, hogy az Ő születését ünnepeljük, vele és mellette akarunk ünnepelni.

Azt kívánom, hogy az év többi napján se feledkezzünk meg az Úr Jézus Krisztusról. Adjunk hálát Mennyei Atyánknak azért, hogy Őt közénk küldte, hiszen az Ő szeretete mutatkozik meg ebben is. Így kívánok, nem kellemes, hanem nagyon áldott ünnepeket minden kedves Testvéremnek! Ámen!

Utóima: *Kegyelmes Istenünk! Mennyei Atyánk az Úr Jézus Krisztusban! Téged dicsőítünk, mert méltó vagy rá! Hálás szívvel borulunk eléd annak tudatában, hogy fiadban, Krisztusban közénk jöttél, hogy az emberiség megváltására vonatkozó terveidet megvalósítsd általa. Köszönjük az Úr Jézusban kínált bűnbocsánatot és örök életet.*

Dicsérünk Úr Jézus, mert rólad szól a karácsony, te vagy a középpontban, te vagy az ünnepelt. Mindig megtéved, rosszul ünnepel az ember, ha ezt nem látja. Nélküled maximum kellemes ünnepe lehet valakinek, de te ettől sokat többet kínálsz, áldásaidkal teljes ünnepet készítesz el a téged keresőknek. S íme, itt vagyunk szent házadban, hogy magasztaljunk együtt a testvérekkel és részesüljünk elkészített ajándékaidban.

Áldott légy érte Urunk, hogy nem elsősorban külsőségeiben élhetjük meg a karácsonyt, hanem annak tőled jövő üzenetei, lelki tartalma járhatja át a szívünket, adhat boldog örvendezést benned. Köszönjük a tudatot, hogy velünk vagy. Nem messziről, távolról figyeled életünket, hanem Jézusban egészen közel, a lehető legközelebb jöttél hozzánk. Ennek örömezenetét szeretnénk elfogadni, majd továbbadni. Mindenkinek szüksége van a karácsonyi örömezenetre: Krisztusban velünk az Isten. Ámen

„Megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete!”

Dr. Bölcskei Gusztáv (DRHE)

Lekció: Lk 2,1–20

Előima: Örökkévaló Isten, szerető mennyei Édesatyánk Jézus Krisztus által! Magasztalunk Téged, aki a magasságban, a hozzáférhetetlen világosságban lakozol, azért, hogy szent Fiadban, a mi Urunk Jézus Krisztusban közénk jöttél, megosztottad velünk örökkévaló dicsőségedet és életedet, s magadra vetted a mi életünk minden terhét és hiábavalóságát. Dicsérünk és magasztalunk Téged azért a csodálatos irgalomért, amellyel emberi Istenünkké lettél, és Krisztus által fordulóponthoz juttattad a mi életünket is.

Áldunk Téged életünk elmúlt karácsonyaiért, az örömteliekért és a fájdalmasakért egyaránt. Köszönjük a ma karácsonyát szeretteink között, itt a gyülekezet közösségében. Hálát adunk Neked Szentlelked megelevenítő erejéért. Most is azért könyörgünk, szólaltasd meg közöttünk a Te igédet, a Te evangéliumodat. Segíts meg bennünket, az ige hirdetőjét és hallgatóját egyaránt. Urunk, hisszük, hogy hallottál bennünket. Kérünk, beszélj most velünk kegyelmesen a Te Szentlelked által Jézus Krisztusért. Ámen.

Textus: Titusz 3,4

Ünneplő Gyülekezet, Kedves Testvérek!

Azok, akik már jó néhány évtizedet maguk mögött tudnak, még emlékezhetnek azokra az időkre, amikor a városokban az utcán megjelentek az újságkihordók, a rikkancsok, hozták a friss lapszámot, és kiabálták: megjelent az Esti Hírlap! Óriási szenzáció!

Megjelent – amikor ezt a szót halljuk, amikor ezt a szót mondják nekünk, akkor valami különlegesre akarják ráirányítani a figyelmünket. Valamire, ami eltér a megszokottól, nem hétköznapi. Most Pál apostol is valami ilyesmit tesz, amikor emlékezteti az olvasóit, és emlékeztet most

bennünket is arra, hogy „*megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete*”.

Csak a kettő között, az újságot eladni akaró rikkancs és az apostol „megjelentje” között van egy óriási különbség. Mert az újságnak minden nap, újra meg újra meg kell jelenni. Minden nap, újra meg újra tartalmaznia kell valamit, amire megpróbálják felhívni a figyelmünket. Amiről azonban az apostol beszél, „megjelent”, az egyszer s mindenkorra igaz és érvényes! Azt nem kell naponta ismételni, nem kell kijavítani, nem kell túlhaladni. Talán azért is van, hogy az apostol, amikor görögül leírta ezt a mondatot, egy olyan igealakot választott, amelyik azt fejezi ki, hogy valami elkezdődött, és azóta folyamatosan tart. Mint amikor az ember azt mondja: *megszülettem*. Megszülettem, és azóta folyamatosan tart az életem.

„*Megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete*” – ez a kezdet, ez az, amivel elindul a názáreti Jézus Krisztus története. Elindul, és nem kell újra és újra elkezdni. Mert karácsonykor „*megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete*”. Ha mai szavakkal akarjuk megragadni, megfogalmazni azt, hogy mi is történt az első karácsonykor, akkor azt is lehet mondani: ez nem más, mint Isten válságkezelése. Így kezeli Isten az emberiség, a teremtett világ válságát. Válságkezelés ez, amelyről azonban azt hisszük, boldog örömmel hirdetjük, hogy egyszer s mindenkorra szóló megoldás, nem olyan, mint ahogyan a világ hatalmasai ma is keresik, hogy lehetne megoldani a meg nem szűnő, szűnni nem akaró válságokat. Isten válságkezelése az, ami karácsonykor történt, amikor közénk jött, amikor emberré lett. Évezredek óta újra és újra próbáljuk megérteni, megfogalmazni, a magunkévá tenni ezt a csodálatos válságkezelést.

Hadd idézzek most egy, a Krisztus születése után kb. 300 esztendővel élt nagy keresztyén tanítót, Milánó egykori püspökét, Ambrosiust, aki azt mondja: *Isten Fia gyermekké lett, hogy te igazán felnőtt lehess. Bepólyálták, azért, hogy te megszabadulj a halál és bűn kötelékétől. A jászolba helyezték, azért, hogy te odaállhass Isten szent oltára elé. Erre a földre jött, azért, hogy te bejárhasd a csillagok világát.* Csodálatos gazdagság van ebben a megfogalmazásban, ami magába sűríti mindazt,

amit keresztyén ember hisz és vall Isten emberré lételéről, amiért újra és újra boldog örömmel várjuk karácsony szent ünnepét. Várjuk, hogy az Isten hatalmas válságkezelő munkája az életünket, a közösségeinket átjárja, megelevenítse, helyreállítsa.

Hála Istennek még ma is vannak olyan gyermekek, akik karácsonykor levelet írnak „Jézuskának”. És hagyjuk most a teológiai okoskodást, hogy nem Jézuska, mert ha egy gyerek, ismétlem: egy gyerek Jézuskának ír, az neki végtelenül komoly dolog. A napokban hallottam két testvérről, akik szintén írtak Jézuskának. Az egyikük szépen, hosszan felsorolta, mi mindent szeretne kérni tőle. Volt abban sokféle játék, könyv és minden egyéb. A kishúga egy sokkal rövidebb és sokkal furcsább levelet írt, amely így hangzik: „Jézuska, légy szíves, küldj nekem egy normális matektanárt!” Én azt hiszem, ez a gyerek szinte mindent megértett abból, ami a karácsony. Mert karácsonykor Isten *a normális úton jött közénk*, emberré lett, karácsony Isten normalitásának az ünnepe, és ebből a kedves, vagy talán kétségbeesett kérésből az derül ki: én úgy szeretnék valakit, aki engem emberszámba vesz, és még azt a fránya matematikát is megszeretteti velem. Igen, Isten karácsonykor az emberi normalitást ölti magára. De ez egyben azt is jelenti, hogy Ő megszabja valamennyiünk számára, hogy mi a *norma*. Megjelent a mi üdvözítő Istenünk emberszeretete és jósága – Ő a normális úton jön közénk, azért, hogy normát is adjon, és ez már nem megy mindig olyan könnyen.

Néhány éve lehetett hallani arról a felmérésről, amelyet a pécsi egyetem munkatársai készítettek mai gyerekek, fiatalok, tizenévesek körében, hogy ők hogy tekintenek a karácsonyra, mit várnak tőle. Valami egészen megdöbbentő eredményre jutottak, mert sok-sok gyermek számára a megkérdozettek közül – és éppen azok közül, akiknek a családja nagyon nehéz helyzetben volt anyagilag –, semmi más nem volt fontos, csak az, hogy ők kapjanak ugyanolyan drága, ugyanolyan értékes ajándékot, mint tehetősebb társaik. Még azon az áron is, hogy ha nem telik a szülőknél – mert erre is rákérdeztek –, akkor vegyenek fel kölcsönt! Bizony, valami baj van ezzel a normával. És vajon kitől tanulják, honnan veszik? Nem mondhatjuk azt, hogy nekünk semmi közünk ehhez.

„Megjelent a mi üdvözítő Istenünk emberszeretete és jósága”, és normát akar adni a normális emberi életre, hogy lássuk, mi az, ami fontos, és mi az, ami nem; hogy mi az, amiért érdemes és kell áldozatot hozni, és mi az, amiről lehet és kell lemondani. Ha valaki azt mondaná, ó, hát ez nem is olyan nagy dolog, emberi módon, emberi normák szerint, ha valaki ezt kevésnek tartja, azt szeretném emlékeztetni, figyelmeztetni egy kis történettel.

Jó néhány évtizede történt ez a mi egyházunkban, hogy egy lelkipásztort hívatott a felettse, és ez nem mindig jelentett jót. Amikor várakozott az előszobában, az ottani munkatárs azzal vigasztalta: csak ne félj semmit, biztosan nagyon keresztyén módon lesz ez az ügy elintézve. Mire azt mondta az illető lelkész: én nem kérem azt, hogy keresztyén módon, csak emberségesen. Elgondolkodtató. Mert az van mögötte, hogy mindenből, a legszentebb, a legszebb kifejezésekből is lehet ideológiát, frázist, jelszavakat kreálni, és akkor már nem érnek semmit! Legyen az az egyházban, vagy az egyházon kívül, a legszebben hangzó ígért, jelszó is semmivé válik, ha eltűnik mögüle az emberség.

„Megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete”, ezért hirdeti, ezért kiáltja bele az apostol ezt a karácsonyi örömméretet ebbe a világba. Karácsony Isten szent, igazi válságkezelése, amellyel magához ölel, emberségesen bánik velünk, és ezért lehetünk – ahogy Ambrosius mondta – igazi felnőttek, ezért szabadulhatunk meg kötelelékektől, ezért állhatunk oda az Isten színe elé, és ezért adja nekünk a teremtet világot, hogy megismerjük, hogy örülünk benne és örülünk neki. Mert karácsony Isten ránk találásának ünnepe! Ezért örülhetünk, ezért telhet meg a szívünk hálával és örömmel.

Ünneplő Gyülekezet, szeretett Testvérek! Karácsony Isten emberszeretetének és jóságának egyszer s mindenkorra adott megjelenése, amelyet nem lehet kitörölni, nem lehet meg nem történtté tenni, amely engedi, hogy ha Ő ránk talált, akkor mi is találjunk rá magunkra, arra, aminek Ő akar látni, és találjunk rá egymásra. S vajon tudunk-e úgy karácsony örömeiből élni, hogy Istenre és önmagára talált gyülekezet, emberek, nép vagyunk, vajon erről ismer-e meg bennünket a

világ? Nézzétek, ők azok, akik tudják, rájuk talált Isten, és ezért magukra találtak, és egymásra találtak. Akkor nincs többé okunk félni, rettegni, mert az Ő ígéretét, az Ő jelenlétét, az Ő velünk való szeretetét élhetjük nap mint nap.

Ünneplő Gyülekezet, szeretett Testvérek! Ha valaki hosszúnak találta ezt a prédikációt, akkor megpróbálom mindezt elmondani úgy, ahogy feladatul kaptam néhány nappal ezelőtt: mondjam el az egész üzenetét 50 másodpercben.

Nos: gyerekkoromban egyszer elbújtam otthon. Többen elmentek mellettem, de nem találtak rám. Eleinte nagyon örültem, hogy milyen jó rejtékhelyet találtam magamnak, de amikor besötétedett, félni kezdtem, és azt kérdezgettem, miért nem találnak rám. Mi köze ennek a karácsonyhoz? Ez a karácsony. Isten ránk találásának története. Hiszen hányszor akarunk elbújni Előle és egymás elől, miközben a lelkünk mélyén alig várjuk: találjon már ránk valaki! Isten ránk talált, emberré lett. S mi a folytatás? Talán amit egy graffiti így fogalmaz: „*Tégy úgy, mint Isten. Légy emberré!*” Áldott karácsony! Ámen!

Utóima: *Urunk! Te, aki szívek és vesék vizsgálója vagy, Te tudod a legjobban, mi minden megjelenik a mi életünkben. Kérünk, az ünnep csodájában, hogy jelenjen meg benne az az emberszeretet és jóság, ami Tőled jön. Ami a Te ajándékod. Úr Jézus Krisztus! Te vagy a testet öltött szeretet és irgalom, jóság és üdvösség! Rád van szükségünk. Áldunk, hogy eljöttél erre a földre, hogy nekünk is életünk legyen!*

Eljöttél gyermekként, hogy mi igazi felnőttek lehessünk, akik megszabadulnak a bűn kötelékétől, és Benned bízva remélhetjük a színről színre látás csodáját, mert Te Üdvösséget szerezteél nekünk. Kérünk, lakozz bennünk Lelked által! Maradj velünk ígéreted szerint a világ végezetéig azzal örömmel, amit karácsonykor hirdettek az angyalok, és amit ha átélünk, valóban igazi emberekké lehetünk.

Így könyörgünk egyházunkért, nemzetünkért, az egész teremtet világért, benne ezért a gyülekezetért, benne magunkért, egyen-egyenként! Ámen

A testté lett szeretet!

Szakács György (Debrecen – Kistemplom)

Lekció: Zsidó 1,1-6

Előima: *Istenünk, azt ünnepeljük ma, hogy Te az emberi természetet a teremtésben csodálatosan megalkottad és a Karácsonyban még csodálatosabban megújítottad, amikor Egyszülött Fiad magára öltötte azt. Áldunk Téged, hogy testté lett Igéd új világosságot áraszt ránk. Add meg nekünk, hogy elérjen hozzánk az Ő fénye. Hogy mi, akik Fiad testet öltését ünnepeljük, részesedjünk az Ő istenségében, aki szeretetből magára vette emberi természetünket. Segíts minket, hogy amikor ennek a szeretetnek örülünk, bennünk is megjelenjen ez a szeretet. Kérjük Igéd teremtő erejét. Jöjj el hozzánk Szentlélek Isten és szólj mindannyiunkhoz! Ámen*

Textus: János 1,1-15

Karácsonyt ünneplő Testvérek!

Az Egyház szimbólumai közül János evangélistának a sas a jelképe. Azért kaphatta ezt a jelképet, mert ő más szemmel lát, mint a többi evangélista. Felülről, a magasból, úgy, mint a sas. Ezért Jézus születését nem a földi események szemszögéből írja le. Ami a többi evangéliumban a jászol, az istálló, a pásztorok és a bölcsek az nála így hangzik: *„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Istennél volt. A világosság a sötétségben, fénylik, de a sötétség nem fogadta be. A világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. A saját világába jött és az övéi nem fogadták be őt.”*

Nem fogadta be, nem ismerte meg. 2000 évvel ezelőtt így érkezett meg erre a mi földünkre a szeretett Fiú, az Atya egyszülöttje. Idegenként, kivettként, elutasítottként. A saját világa fogadta így, az övéi nem ismerték meg őt. Amikor egy csecsemő egy ilyen környezetbe érkezik, amikor ilyen család várja, abba egy egész életre belerokkanhat.

De az Ige ebbe nem rokkant bele. Az Ige annál sokkal nagyobb és sokkal fényesebb, hogy a sötétség kioltsa. Az Ige szeretete annál hatalmasabb, minthogy az elutasítás és a be nem fogadás lecsillapítsa. Karácsonykor azt a szeretetet ünnepeljük, amelyet nem tudott kioltani, lehűteni a mi emberi hozzáállásunk. Az az elrontott válasz, amelyet erre a szeretetre adtunk. És adunk ma is. Mert bizony az emberi szeretetre is olykor sután, ügyetlenül válaszolunk. Visszahúzódunk egy simogatástól, áthárítunk egy hálás mondatot, egy köszönetre hidegen felelünk, ez csak természetes.

Hát akkor hogyan tudnánk mi arra szeretetre válaszolni, amely testté lett? Amely az ember számára elérhető közelségbe került Karácsonykor? Amely önmagánál alacsonyabb létmódba zsugorodott össze, hogy velünk beszélni tudjon. Mert beszélni akart. Arról akart beszélni, hogy Ő az Ige, aki kezdettől létezett most itt van közöttünk, hogy életet hozzon nekünk. Ahogyan János írja: „*Mert benne élet volt és az élet volt az emberek világossága.*” És bennünk olyan sokszor nincs élet. Nincs fény. Nincs vigasz. Most Karácsonykor még nehezebb meglátnunk, hogy ez a sötétség, amelyről az evangélium beszél, sajnos nem rajtunk kívül van.

De a Karácsonyban az történt meg, hogy a világosság, amely eljött ebbe a világba, szintén nem rajtunk kívülre érkezett. Azért érint meg annyira János evangéliumának a bevezetése, mert a mi belső képeinket írja le. A mi belső megmozdulásunkat. Bennünk nem fogadja be a sötétség a világosságot, bennünk nem ismeri meg őt az általa teremtetett emberi szív. És bennünk kap elutasítást az ő leheletéből született lelkünkötől. Ezért született egy istállóban, ezért fekszik egy jászolban, a világ legszélén a figyelemtől messzire eső helyen. És mi Karácsonykor ezen döbbenünk meg, hogy az Istennel ezt meg lehet tenni. Hogy ő elfogadja ezt a neki szánt helyet, aki odaát a Szentháromságban boldog szeretetközösségben lakott a kezdetek óta. Vállalja mindazt, amit mi neki megengedünk, amit neki szánunk, azért, hogy itt lehessen közöttünk és életet hozzon nekünk.

Azért imádják a betlehemi gyermeket a pásztorok a bölcsek, az angyalok, mert felismerik benne, egy mély felismeréssel, hogy az isteni élet van ebben a gyermekben. Felismerik benne, a nagyon is emberi

körülmények ellenére. Mi is szeretnénk most Karácsonykor felismerni Őt. Még azokban is, amelyek nagyon is emberiek az életünkben. Ahogyan egy karácsonyi áldásban van: „áradjon rád az áldás, hogy felismerd Őt mindenben, ami emberi, törekeny és töredékes, hogy megmutathasd Őt emberségedben és áldás légy sokak számára.”

Mi így ünnepeljük ma a betlehemi gyermeket, ahogyan az egész földön teszik a keresztyének. Mert benne élet volt és az élet volt az emberek világossága. Benne élet volt kezdettől fogva. Élet volt benne fogantatásának a pillanatától. Ezért megyünk el most önmagunkban is a betlehemi istállóba, leborulni a megszületett Jézus előtt, mert a hitünk legmerészebb pontja ez. Hogy ő, a maga életével bennünk születik meg. Hogy vele bennünk jelenik meg az isteni élet. Éppen ezért a figyelmünk Karácsonykor nemcsak afelé fordul, hogy a végtelen Isten a gyenge emberi testet felöltözi. Hanem afelé is, hogy a test, az anyag isteni élettel telik meg. Hogy ebben a pár évtizedben, amelyet itt végigjárunk nemcsak megtesszük a feladatainkat, végezzük a tennivalóinkat, majd átadjuk a helyünket. Hanem valódi és igazi életet élhetünk. Istenben kiteljesedett életet.

Nemcsak az az utunk, hogy igyekszünk, amennyire erőnkéből telik, jó emberek lenni, hanem hogy közben Isten maga lakik bennünk és minket Ő maga vezet. Ez az isteni élet keresi a mi emberségünket, ez a fény a mi sötétségünket. Ezen a különleges úton, hogy a létezés leghatalmasabbja, az Isten, a létezés egyik leggyengébb formáját ölti magára, a csecsemő létet. Azt mondják, az összes élőlény közül az ember újszülöttje a leginkább életképtelen. A leginkább ráutalt a szüleire. Ezt az üzenetet egyszer így fogalmazta meg valaki: Minden gyermek felnőtt akar lenni. Minden felnőtt király akar lenni. Minden király isten akar lenni. Egyedül az Isten akart gyermek lenni. Milyen nagy az a szeretet, amely ezt az utat vállalja. Mennyire szerethet ez az Isten, aki ennyire találkozni akar velünk. Belép a sorsunkba, megízleli az emberlétet, megbarátkozik a gyengeséggel és a törekenységgel.

Ma, Karácsony ünnepén Istennek ezt a valóra vált tervét ünnepeljük. Aki nem hagyott minket magunkra. Eljött hozzánk, a legközelebbre érkezett. Olyan lett, mint közülünk egy. A mi vigasztalan

létezésünkben Isten élete akar minél nagyobb teret magának. Azért, hogy ne csak emberi létezésünket hordozzuk magunkban. Isten életét is. Ezért szól nekünk is az a mondat, amelyet Jézusra mond az Atya: "Fiam vagy te, ma nemzettelek téged", majd pedig: "Atyja leszek, és ő az én Fiam lesz" A mi istengyermekségünk ünnepe a Karácsony. Hogy úgy tartozunk Istenhez, mint apánkhoz és anyánkhoz. Mert a szüleinktől örökölt testben, a tőlük kapott kusza örökségekben megjelenik az Ige. A világosság, amely az övébe jött. Vajon én befogadom-e? Vajon én megismerem-e?

Mert bárhogyan is válaszoltam eddig az ő kereső szeretetére, ma is vár(t) rám az Úrvacsorában. Hogy testével és vérével táplálja az én testemet és az én véretem. Az egység, amelyet most megél(t)ünk vele az Ő asztalánál, vezessen abban, amit így mond egy karácsonyi ima:

„Urunk Jézus, Te emberré lévén vállaltad a mi testben való életünket. Segíts, hogy mi is befogadjunk és vállaljunk Téged, s testi életünk napjaiban egyre jobban kibontakozzék bennünk a Tőled kapott örök, elpusztíthatatlan, isteni élet.” Ámen

Utóima: *Mennyei Atyánk! Áldunk Téged, hogy az idők teljességében elküldted egyszülött Fiadat a mi megváltásunkra.*

Add kérünk, hogy Egyházad a betlehemi pásztorok hitével fogadja megtestesülésed szent titkát. Add Urunk, hogy egyházad szeresse, tisztelje és kövesse betlehemi igénytelenségedet. Add kérünk, hogy ezen az ünnepen meghallja a világ az angyalok békeszózatát. Ajándékozd meg békével a nemzeteket, a településeket, a családokat. Add meg nekünk, hogy amint te testvérünk lettél, lehessünk egymásnak testvérei mi magunk is.

Add meg kérünk a Karácsony boldogságát az édesanyáknak, az újszülötteknek pedig adj biztonságot nyújtó kezeket, szerető családot.

Urunk Jézus, Te mindenek Ura vagy, mégis gyermekké lettél értünk. Kérünk, adj nekünk gyermeki lelkületet, hogy mindenkor bizalommal tekintsünk mennyei Atyánkra. Hallgasd meg kéréseinket. Ámen

Dicsérjétek az Urat!
Püski Lajos (Debrecen-Nagyerdő)

Lekció: Luk 2,1-14

Előima: Örökkévaló Isten! Hálát adunk teremtet világod szépségeiért. Gondviselő szereteted megtapasztalt áldásaiért. Köszönjük az adventi hetek reményteljes lelki várakozását. Hálát adunk, hogy otthonaikat is ünnepi díszbe öltöztethettük.

Hálát adunk szereteteinkért, az ünnepi találkozások lehetőségeiért. Köszönjük, hogy esztendőről esztendő megajándékozol az ünnep lelket felemelő, hitünket megerősítő lehetőségért. Azért, hogy most is összegyülekezhettünk a te nevedben sokan a gyülekezet közösségében, hogy együtt ünnepet szenteljünk. Hálát adunk, hogy itt lehetünk, hogy szereteteinkkel is együtt ünnepelhetünk.

Kérjük Szentlelkedet, hogy a régi, ismerős evangélium újra ragadja meg szívünket, és erősítsen meg bennünket a hitben, és a szeretetben. Segíts meg, hogy a Jézusban felénk áradó szereteted életünket hálaadásra, neved magasztalására, hitünk megvallására bátorítsa.

Legyen áldásod közös éneklésünkön, a hirdetett ígén, és az ige meghallásán, befogadásán. Ámen!

Textus: Luk 2,15-20

Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvérek!

I.

Sok gyülekezetben szenteste hallani lehet a gyermekek szolgálatát, karácsonyi énekeit is. Néhol még most is kántálva járják végig a falvak utcáit a gyülekezet tagjai, hogy a karácsonyi örömet nyilvánosan is hirdessék.

Egy régi kántustagtól, a Kollégium híres kórusának tagjától hallottam egyszer a következő történetet. Sokszor voltak kiszálláson különböző gyülekezetekben, hogy énekkel is vigyék, hirdessék az

evangéliumot. Többek között Thompson: Halleluja című művét is énekelték.

A kórusműről tudni kell, hogy nagyon sokszor ismétlődik benne egymás után az a kifejezés, hogy Halleluja, azaz: dicsérjétek az Urat. A kórusmű szövegének 90%-át teszi ki ez az egy kifejezés. A zeneszerző ennek a héberből magyarosodott kifejezésnek sok ismétlésével, valamint egyéb zenei, expresszív eszközökkel, dinamikai és hangerő fokozással próbálta kifejezni a hatalmas teremtmény, megváltó Isten előtti hódolatát. A mennyei istentisztelet csodáját próbálta zenei eszközökkel visszaadni, a mű szövege pedig az Úr dicséretébe való bekapcsolódásra hív bennünket.

Az egyik gyülekezeti kiszálláson az istentisztelet után, ebéd közben átjött a szomszéd néni és a háziakkal felváltva, szinte egymás szavába vágva, elkezdtek dicsérni a kórus szolgálatát, az ismerős dallamú zsoltárok feldolgozásait.

A kántustag ezt örömmel hallgatta, majd megkérdezte: és a Halleluja című mű, hogy tetszett?

- Hát, - mondta kis gondolkodás után az egyik néni – szép volt... de miért kellett azt a szót, hogy halleluja annyiszor ismételve elmondani?

Ezen történet után megállapíthatjuk, hogy napjainkban sokan egyre kevésbé szeretnek énekelni, inkább a technika segítségével fülükbe dugva a fejhallgatót, csak magányosan hallgatnak valamit.

II.

A Mennyei Jelenésekről című bibliai könyvben a mennyei istentisztelet „kórusainak”: a négy élőlény, a 24 vén, a győztesek és a nagy sokaság Istent magasztaló énekei olvashatóak.

A négy élőlény - a Jel 4,8-11 - szerint szünet nélkül, éjjel és nappal azt mondta:

*„Szent, szent, szent az Úr a mindenható Isten,
aki volt, és aki van, és aki eljövendő.”*

És amikor az élőlények dicsőséget, tisztességet és hálát adnak a trónuson ülőnek, aki örökké él, leborul a huszonnégy vén a trónuson ülő előtt és

imádja az örökkön-örökké élő, koronájukat is leteszik a trónus elé, és ezt mondják:

*„Méltó vagy, Urunk és Istenünk,
hogy tied legyen a dicsőség,
a tisztesség és a hatalom,
mert te teremtettél mindent,
és minden a te akaratodból lett és teremtetett...”*

A következő fejezetben pedig azt olvashatjuk, hogy: *„A Bárány odament és átvette a könyvet a trónuson ülő jobb kezéből .. és a négy élőlény és a huszonnégy vén leborult a Bárány előtt és új éneket énekeltek:*

*Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet
és feltörd annak pecsétjeit,
mert megölettél és véreddel vásároltad meg őket Istennek
minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből:
és királysággá és papokká tetted őket a mi Istenünknek
és uralkodni fognak a földön.” (Jel 5,7-10)*

A győztesek az üvegtengernél álltak az Isten hárfáival és énekeltek Mózesnek, Isten szolgájának énekét és a Bárány énekét:

*„Nagyok és csodálatosak a te műveid, Mindenható Úr Isten,
igazságosak és igazak a te utaid, népek királya:
ki ne félne téged, Urunk, és ki ne dicsőítené a te nevedet,
hiszen egyedül te vagy szent:
mert a népek eljönnek mind, és leborulnak előtted,
mert nyilvánvalóvá lettek igazságos ítéleteid.” (Jel 15,1-4)*

*„Ezek után hallottam, mintha nagy sokaság hatalmas hangon szólna a mennyben: Halleluja, az üdvösség, a dicsőség és a hatalom a mi Istenünké...
Még egyszer mondták: „Halleluja... sőt utána újra így énekeltek: Halleluja.
(Jel 19,1-5)*

III.

Ott a betlehemi mezőn nem volt nagy, ünnepi előkészület, mint gyakran egy-egy gyülekezetben a Kántus fogadásakor. Valójában nem is várta az Úr követeit senki. A pásztorok végezték a mindennapi feladatukat. Éjszaka hűségesen őrködtek a nyájuk mellett. Talán csendesen

megbeszélgetve a nap eseményeit, családjaik helyzetét, elnyomott népük jövőjét, vagy a nagyvilág eseményeinek folyását. Mi is történhetne egy ilyen eldugott, a nagyvilág által alig ismert, talán jelentéktelennek is tartott helyen, mint a nagy múltú, de szerény jelenű kis Betlehemben?

Éjszaka van. Mindenki alszik. Sötét van. A csillagok létükkel ugyan szóltanul hirdették Isten teremő hatalmát, de nem biztos, hogy ezt mindenki meg is látta, hallotta. Éjszaka legfeljebb a tisztességtelen szándékú emberek mozogtak. Kicsit szimbolikus is lehet az éjszaka sötétje, mert Isten nélkül az emberiség azóta is sötétben tapogatózva keresi helyét, boldogulását, szerencsáját, jövőjét.

A jól ismert karácsonyi történetünk szerint *„hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyalal, akik dicsérték Istent, és ezt mondták: „Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség és az emberekhez jóakarát.”*

Mulandó világunkban, a Római Birodalom egyik keleti tartományának kis városa melletti mezőn váratlanul az Úr követei, angyalai, - a betlehemi „kiszállásuk” alkalmával - a Mindenható Istent dicsőítették. Azokban az időkben legfeljebb a római császárt dicsőítő himnuszokat és a hatalmát védő légiók menetelésének zaját hallhatták gyakran a rómaiak és az általuk meghódított népek fiai.

Ahol az Isten szentsége, dicsősége, dicsérete ilyen erővel betör földi, megszokott, vétkekkel terhelt világunkba, mindennapi békétlenségeink közé, ott pásztorokhoz hasonlóan „megfélemlik” az ember. Azonban az Úr dicsőségét zengő üzenet bátorítani akarja a mindenkori embert. Még nem az ítélet harsonái szólalnak meg, hanem a bűnbocsátó kegyelem híre, Isten irgalmának üzenete hangzik. Még kegyelmét és békességét kínálja az Úr a tőle elszakadt embernek.

A rövid, Istent magasztaló, embernek örömhírt mondó „kiszállás” után az angyalok elmentek. De Istent magasztaló énekük megragadta a pásztorok szívét, lelkét, felkeltette érdeklődésüket. Sőt megmozdította őket, hogy utána járjanak a nekik hirdetett eseményeknek.

Ránk annyira sok információ zúdul, hogy annak felére igazán oda se figyelünk, más részét pedig nem győzzük megjegyezni. A maradék hír pedig

már alig tud megmozdítani bennünket. Miközben azt hisszük, hogy nagyon tájékozottak vagyunk, félő, hogy pont az üdvösségesen fontosat nem vesszük észre és így lényegesről maradunk le.

Szükségünk lenne nekünk is olykor egy kis megállásra, éjszakai csöndre, mint ott a betlehemi mezőn, hogy a nekünk szóló isteni üzenetet meghallhassuk. Sőt eljusson szívünkig és megmozdítson bennünket. A pásztorok nemcsak utánajártak a hallottaknak, hanem elmondták másoknak azt az üzenetet amit erről a gyermekről kaptak.

Az angyalok kórusa elment. De a pásztorok – visszatérve munkájukhoz - dicsőítették és magasztalták tovább az Istent, hogy ígéretei beteljesülnek, noha még ott voltak a római csapatok, a környezet még a régi maradt, de belülről ők már megújultak. A pásztorok életében mindez hatalmas változást hozott, és örömmel bekapcsolódtak az Úr dicsőítésébe és folytatták sokak előtt az Istent magasztaló éneket.

IV.

Ha körülnézünk napjainkban, akkor most is különböző véleményű, meggyőződésű, hitű csoportokat láthatunk és hallhatunk. A technika és a politika eszközei pedig gyakran felerősítik, az egyébként nem igazán fontos, lényeges, vagy építő információkat. Az internet segítségével bárki bármilyen információt, gondolatot, véleményt közzé tehet és hívhat lájkolásra, megosztásra, csatlakozásra. Mindez nem csak nagyszerű lehetőséget, hanem sok veszélyt is jelenthet.

Mi kikhez kapcsolódunk? Mi miről szólunk, énekelünk?

Az állandóan panaszkodók, elégedetlenkedők kórusához? Azokhoz, akiknek semmi sem jó az országban, a városban, munkahelyen. Akik kissé sötét szemüvegen keresztül szemlélik a világot, akik csak a nehézségekre és a valóban meglévő hiányosságokra néznek csupán. Azokhoz, akik szemében ezért a valóságosnál sokkal nagyobb minden hiba, vagy hiányosság? Azokhoz, akik ezért mindent túl sötétben látnak, ezért a reménytelenség, a panaszkodás tölti be szívüket és a szájukat is?

Kikhez csatlakozunk?

A tétlenkedők, döntéseket nem vállalók, így önsorsrontók népes csoportja is jelen van világunkban. Azokhoz társulunk, akik tétlenségükben csak irigykedve tudnak nézni másokra? Azokhoz, akik csak önmaguk körül forognak és ezért tele vannak önsajnálattal és keserűséggel?

Ne tartozzunk a gyűlölködők, törtető seregéhez sem! Azokhoz sem, akik önös érdekeik szerint keresztülgázolnak mindenben és mindenkin. Azokhoz sem, akik egoista énekükhöz szívesen és gyakran, szinte kórusba tömörülve hangoztatják mintegy refrénként, hogy ez: „nekem jár”,... „én ezt megérdemlem”, sőt: „jogom van hozzá”. Ha pedig akadályokba ütköznek, vagy vágyaik nem teljesülhetnek, akkor fel vannak háborodva és másokat kezdenek vádolni, támadni.

Van egy csodálatos másik lehetőség is! Tartozhatunk az Isten dicsőségét, kegyelmét, szeretetét már megismerő és hittel elfogadó, sőt azt hirdető, zengő Krisztust követők seregéhez. Azokhoz, akik a teremtet világ rendje, szépsége, törvényszerűségei által felismerték Isten hatalmát és bölcsességét. Megtapasztalták életük örömeiben és gondjai között is Isten gondviselő szeretetét. Hittel vallják, hogy akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál. Együtt magasztalhatjuk az Urat, azért mert megtapasztaltuk életünket megújító bűnbocsátó kegyelmét.

A mennyei Atya gyermekeként népe közösségébe tartozhatunk, ahol testvéreket találhatunk a közös hitben. Tudjuk, hogy nincs tökéletes gyülekezet, de Isten szeretetéből élve, hálaadással magasztaljuk és dicsőítjük az Urat. Sőt Isten dicséretére, magasztalására hívunk másokat is.

Hívó emberként a mi kiváltságunk, hogy bekapcsolódhatunk az előttünk járt generációk bizonyágtételébe, sőt az üdvözültek sokaságával is együtt dicsőíthetjük az Urat. Ennek a hatalmas lelki közösségnek a megtapasztalása erőt, bátorságot adhat nekünk magányunkban és családi életünkben, mindennapos munkáink, küzdelmeink idején is. Tartozz az Istent magasztalók közösségébe! Maradj meg az Istent magasztalók gyülekezetében!

V.

Ahol engednek az Isten dicséretére hívó üzenetnek, és ahol szívből szól a „halleluja”, ott nagy változások kezdődnek el a szívekben és így az emberi közösségekben is.

Ahol már Istené lehet a dicsőség, ott nem a régi vagy új, de mindenféleképpen mulandó bálványok, eszmék, anyagiak, divatok megkötözött rabjai az emberek, mert az Isten dicsőítése megszabadít, felemel, új élettel és céllal ajándékozik meg.

Ahol az Úrnak adjuk a dicsőséget ott egy új, békességesebb világ kezd formálódni a szívekben az emberek között a családokban és a társadalomban is. Az Isten dicsősége, szentsége a még nem tökéletes hívő életünket és közösségeinket a megszentelődés útján vezeti, és segíti tovább.

A pásztorok régi példája és a mennyei istentisztelet örökkévaló távlatokat nyitó éneke segítsen minket örvendező, Istent dicsőítő életre.

Bátorítson meg minket a mostani ünnepünk is, hogy ne szégyelljünk újra és újra beszélni a körülöttünk élőknek Isten hozzánk való szeretetéről, a megszületett Üdvözítőnkéről, Jézusról. Szóljon tehát még bátrabban az Istent magasztaló, dicsőítő, hitvalló ének otthonainkban és gyülekezeteinkben, hogy sokan felfigyeljenek az Úr életüket megújító szeretetére. Isten felénk áradó szeretetében örvendezve mondjuk sokszor, sokaknak, hogy: Halleluja! Hívjunk bátran másokat is, hogy jöjjetek és velünk együtt „*Dicsérjétek az Urat*”! Ámen!

Utóima: *Mennyei Atyánk! Hálát adunk neked, hogy a tőled elfordult teremtményeidet megkerested, és lehajoltál hozzánk az Ige testté lételeének csodájában. Számunkra érthetetlen ez a kegyelmes szeretet, de köszönjük, hogy már sokan megismerhettük és szívünkbe fogadhattuk.*

Hálát adunk, hogy üdvözítő tervedet megvalósítottad és kijelentetted. Köszönjük, hogy ma egyszerre élénk adtad a szerény betlehemi jászolt, a pásztorok örvendező énekét és a mennyei istentisztelet kórusának bizonyágtételét. Köszönjük, hogy életünket így kiemelted a mindennapok gondjaiból, magányosságunkból, reménytelenségeinkből, és arra

indítottad, hogy mi is ne csak meghalljuk a karácsonyi evangéliumot, hanem menjünk és másoknak is elmondjuk, sőt neved dicséretére hívjunk sokakat.

Lelkeddel segíts meg, hogy a téged dicsőítő énekünk meghatározza ünnepünket, családi közösségünket, és majd hétköznapijainkat is.

Könyörgünk most az élet értelmét kereső, békesség, reménység után sóhajtozó ismerőseinkért, megfáradtakért, egyedül ünneplőkért is, hogy eljuthasson felénk is örömeidre, neved dicsőítésére hívó énekünk.

Áldd meg hívő népedet, hogy nemzetünk javára legyen az elfogadott, megélt és tovább adott evangélium által. Ámen!

HÚSVÉTI ÜNNEPKÖR

Nagypéntek: Isten megalázása és az ember felmagasztalása

Dr. Bölcskei Gusztáv (DRHE)

Lekció: Mt 27,45–56

Előima: *Felséges Istenünk! Most is kegyelmedre és irgalmadra gondolunk. Köszönjük, hogy megőriztél és egybe gyűjtöttél bennünket azért, hogy dicsőítsünk Téged és kérjük áldásodat. Újítsd meg szívünkben az evangélium üzenetét és kegyelmedet, amelyet Fiad áldozata révén adtál nekünk. Köszönjük, hogy az ő szenvedése és ebgesztelő áldozata által adtál nekünk életet és üdvösséget, hogy ő békített meg minket Veled és egymással. Az ő nevében kérünk, halld meg imánk! Ámen*

Textus: Mt 27,46

Isten hozott benneteket, kedves Gyülekezet, itt a templomban, Isten hozott a Jézus keresztjénél mindnyájatokat! Régebben volt egy vallásfüzet, azért füzet, mert annak idején, a hatvanas években valláskönyvet nem engedtek kiadni a népen akkor hatalmaskodók, mert népbuításnak tartották és bélyegezték a vallást, nos, ebben a vallásfüzetben így kezdődik a nagypénteki történet bevezetése, felvezetése: „Tudjátok-e, gyerekek, hogy melyik a legszomorúbb nap a világ történelmében?” Azt gondolom, a választ nem nehéz megadni, nem nehéz kitalálni: a nagypéntek. Mert ez az a nap, amelyik minden évben arra emlékeztet bennünket, milyen is az, amikor a bűn leveti az álarcát, s megmutatja a maga teljes valóságában az igazi szándékát, amelyik szándékot így lehet megfogalmazni: Isten megalázása. *Isten megalázása és kiszorítása* ebből a világból.

A szelíd és alázatos Jézus megalázása az, amelyért minden eszköz elképzelhető és minden eszköz bevethető. Király vagy? Nesze, a töviskorona! Szabadítónak hitted magad? Most szabadítsd meg magadat, ha tudod! Igazságról papoltál? Ugyan! Mi az igazság? És kit érdekel és kinek kell az? Ujjongva üdvözöltek és követtek Téged? Hol vannak most, hisz az

egyik elárult – tudjuk jól, hát mi adtuk neki a pénzt –, a többi szétszaladt, vagy igyekeznek feltűnés nélkül meghúzódni a tömegben! Illéssel és Mózással társalogtál a hegyen? Hol van hát Illés, aki megmentsen a haláltól? Azt mondtad, Te vagy a jó pásztor, akinek szavára hallgatnak a juhok. Hol vannak hát? Mert itt most csak farkasokat látni! Mindentudónak hitted magad? Majd bekötjük a szemedet, s akkor találd ki: melyikünk rúgott Beléd?

Egy régmúlt világ kegyetlen, barbár meséje ez? Vagy valami olyasmi, amit hollywoodi technikával filmvászonra lehet vinni, hogy hatásvadász borzongás járja át az embert? Ó, nem! Ez annál sokkal több és sokkal másabb. Ez az ijesztő és reményteli egyidejűség, amelyik minden korban és minden helyen nekünk szegezi a kérdést: Ember mondd meg, vallj színt, válassz: az Isten dicsőítésében vagy az Isten megalázásában telik-e kedved?

Nemrég kezembe vettem egy kiadványt, amely Munkácsy trilógiáját nagyon szép fényképfelvételeken mutatja meg, s ahogy lapozgattam, arra gondoltam, mennyire ismerte ez a művész az embert, és mennyire ismerte a bűn valóságát. Nézve azokat az alakokat, azokat az arcokat, azokat az indulattól eltorzult, vagy gúnyos magabiztossággal teli tekinteteket, az ember újra és újra megdöbben, és azt érzi: ó, nem távoli barbár világ ez, hanem valóság, kézzel fogható valóság.

Hadd idézzem most Ravasz László püspök 1957 nagypéntekén elhangzott igehirdetésének egy rövid részletét, mert úgy gondolom, változtatás nélkül igaz 2018 nagypéntekén is!

Így prédikál 1957 áprilisában Budapesten: *„Hitünk alaptétele és legfőbb titka az, hogy Jézus Krisztus az Istenember. Tökéletes Isten és tökéletes ember, mert az Atyával egylényegű. A Fiúisten emberi testet vett magára, és megjelent a látható világban, a térben és az időben, a történelemben, mint az a konkrét személy, akit a názareti Jézusnak neveztek. Ezzel élete és halála meg volt pecsételve. Mert ez a világ bűnös világ volt, hiszen Ő éppen ezért jött. Kiderült, hogy ha az ember ördög, egész jól megél ebben a világban, de ha Isten, akkor meg kell halnia. Csak azt tette és azt mondta, amit Isten tett és mondott benne és általa, és íme, ott függ*

a kereszten. Körülötte tombol a bűn forgószele: elszabadult minden erő, ami az emberben bestiális vagy démoni. Ott kavarg az akkori egyházi és politikai hatalom, a nemzeti gőg és a brutális elnyomás: a nép, a vének és az ifjak. Mindnyájan egyik egy vak szenvedélyben: ki kell dobni a világból azt az embert, aki olyan, mint Isten: szent, igaz, jó, tiszta, csupa segítség és csupa szeretet. Soha ilyen egyetértést! Egyszerre megtudta a világ, hogy Isten és a bűn nem férnek meg együtt. Le kell számolniok egymással. Ez a leszámolás a kereszt: az Istenember halála, amely két dologból áll: az Isten megalázásából és az ember felmagasztalásából!” – Így prédikál Ravasz László püspök 1957 áprilisában.

Azt gondolom, szeretett Testvéreim, ez az az alaphelyzet, amelyen nincs mit szépitni. S ez nem *másokról* szól, ezt nem lehet egyszerűen mások nyakába varrni. Mert aki mindig ezt akarja tenni, az sohasem jut el igazán a kereszt titkáig. Ilyenek vagyunk. Aki ezt nem vállalja magára, az soha nem fogja megtapasztalni, átélni, hogy hogyan lehet ebből a helyzetből kiutat találni, hogyan lehet ebből a bűnt fröcsögő világból oda eljutni, ahol egy egészen más alaptörvény rendezi az életet, egyének, családok, népek és nemzetek életét. Ezért igaz az apostol szava: Jézus Krisztus a bűnösökért jött, akik között első vagyok én. Aki ezt az első helyet igényli magának, az egyszerre csak ráébred arra, hogy nem leli kedvét többé Isten megalázásában és az életéből s a világ életéből való kiszorításában, hanem megtanulja Tőle, hogy fel lehet venni a keresztet és úgy követni Őt. És aki nem leli kedvét többé Isten megalázásában, az nem leli kedvét többé emberek megalázásában sem. Ami megint csak nap mint nap történik körülöttünk és velünk.

Nemrég azt írták egy cikkben, hogy sokan úgy tekintenek ránk, azt mondják rólunk, hogy aki odaírja az értelmiségi szó elé, hogy „kereszttyén”, az olyasmit tesz, mintha egy fosztóképzővel látná el. Bizony van ma is megalázás. De a mi dolgunk a megalázások közepette is, hogy mi ne leljük kedvünket Isten megalázásban és az életből való kiszorításában. És ebben az ember ember általi megalázásában kedvét lelő forgatagban nagypéntek az Isten megalázásának napja.

De a nagypéntek igazi mélysége, igazi bugyra azonban még csak nem is ebben van. Ott torpanunk meg igazán, ott érezzük, hogy értelmünk minden szava szétrobban és szilánkjaira hullik, ahol a haldokló Istenember ajkáról elhangzik a kiáltás: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?*” Mert ehhez képest az összekacsintó hatalmasok megegyezése, hogy Jézusnak el kell tűnnie, a gúnyolódóknak, a röhögőknek, az otrombáknak a sértése semmi! „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?*” Ez maga a kárhozat, ez az igazi pokolra szállás. *Kívül esni az Isten gondviselő szeretetén.* Oda kerülni, ahol Isten nincs. Ez az, amit Izsáknak mégsem kellett elszenvednie, amikor apja kezében meglátta a felvillanó kést. Ez Jézus testetöltésének utolsó állomása. Megízlelni, hogy mi az a kárhozat. Halljuk csak újra Ravasz Lászlót: „*Embersége miatt megízlelte Isten létére, hogy mi a kárhozat. Mert ide is eljött értünk, hogy ezen a végső ponton ragadjon meg. Ezzel megmutatja nekünk: hiába kedélyeskedel, eszel-iszol, szeretkezel, s nevelsz azokon, akik az Istent félik, ez csak addig lehet, amíg azt hiszed, azt képzeled, hogy Isten nincs, aki ver és áld, elhagy és felénk fordul, aki a maga számára teremtett, s ha alkalmatlanok vagyunk rá, úgy vág a szemébe, mint a megdöglött cementet a kőműves, de ha megtudod, ha megtapasztalod, hogy van, sőt egyedül Ő van igazán?*”

Nagypéntek: az emberi üvöltés, amelyik *nemet mond az Istenre.* Csak ennyi? Nem. Mert Ő ott marad a kereszten, mert elhordozza a gúnyt, a megvetést, az elhagyatottságot, s ezzel *kimondja ránk a végtelen szeretet igenjét.* S a történet második felvonásában, a második fordulóban ennek az igennek a diadala jut el véglegesen ebbe a világba. Ez a húsvét. Ezért igaz, hogy a kereszt a mi egyetlen reménységünk ma is, itt is.

Nagypéntek Isten megalázásának a története, és a megalázott, cserbenhagyott és elhagyott Isten végtelen szeretetéből fakadó igenje mindenkire, aki azt mondja: ha áldd, ha sújt kezed, ha érzem, hogy velem vagy, ha kétségbe esve kereslek, ha elnehezült a szívem, ha ujjongok, akkor is csak azt akarom, hogy rám tekints, és velem légy. Mert – ahogy egyik nagypénteki énekünk befejeződik – „*így halni jó halál*”, igaz az is: *így élni jó élet, ma is, most is.*

Mert az Isten üdvözítő szeretetének története beágyazódik a mi történetünkbe és történelmünkbe. Ezért érdemes mindig messzebbre látnunk annál, ami van. Isten megalázottságának ünnepén, az elhagyatottság kiáltásának mélységében lehet miénk az a bizonyosság, hogy nekünk nem kell többé ezt kiáltanunk: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” Sőt, valami másra biztat bennünket az apostol. S ez így hangzik: *Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?* S nagypéntek azt mondja: Ő velünk van. Ez a mi reménységünk, s ez a nagypéntek szomorúságán áttörő, elvehetetlen örömünk! Legyen hát az, legyen erősítőnk, legyen bátorítónk és vigasztalónk, most és életünk minden napján, minden helyzetében! Ámen.

Utóima: *Urunk! Bocsásd meg, hogy oly sokszor mi is gyalázatot hozunk szent nevedre! Magunkat akarjuk felmagasztalni veled szemben, és csodálkozunk, hogy megaláztatunk. Szeretnénk Neked megköszönni, hogy te nem tűröd a bűnt, de nem a bűnös embert, hanem a bűn zsoldját, a halált győzted le végtelen szeretetteddel. Segíts hinni abban, hogy Krisztusban nyert reménységünk győzedelmes erő. Kérünk, adj bátorító jeleket bűnökből oldozó hatalmadról, igazságod szabadító erejéről. Kérünk, dicsőítsd meg életünkben is a halálon győzedelmes Krisztust! Annak nevében kérünk, aki ígérete szerint velünk van minden napon a világ végezetéig, és általa tudhatjuk: senkinek nincs hatalma ellenünk. Ámen*

Igehirdetés Nagyszombat estéjére

NAGYSZOMBATI VÁRAKOZÁS

Sipos Brigitta

Előima: *Nagyon készségesek vagyunk arra Urunk, hogy bánkódjunk mások fájdalma, avagy a magunk keserűségei miatt, Szeretnénk, ha az igaz bűnbánatra tanítanál meg bennünket. Bocsásd meg amikor sírunk, de nem engedjük, hogy megvigasztalj. Bocsásd meg amikor Hoznád jövünk, de nem engedjük, hogy megszólíts. Imádkozunk, de nem várjuk a választ. Készek vagyunk sok mindenre, csak arra nem, hogy feltámadj bennünk is. Ezért kérünk, légy úrrá a mi fülünk süketiségén, szívünk keménységén, értelmünk méltatlankodásán. Szólíts meg úgy, hogy ne tudjunk ellenállni a Te szavadnak. Krisztus nevében kérünk. Ámen*

Textus: Lk 23,56b

Kedves Testvéreim!

Annál a kijelentésnél, hogy Krisztus meghalt, már csak egy borzalmasabb mondat van: Krisztus halott. Amikor nagyszombaton emlékezünk és a nagyszombatról elmélkedünk, akkor nem zárhatjuk ki ezt az utóbbi kijelentést sem, hogy Krisztus halott.

Nem tudom, érezzük-e a kettő közötti különbséget, s ha igen, akkor miben áll az? Krisztus meghalt, a mi bűneinkért. Azonban sugallják az énekeink, az igék, a megtanult, eszünkbe vésett információk, de harmadnap feltámadott. A meghalás és a feltámadás közötti állapot nagyon homályos a számunkra. S ez a kettő közötti állapot a halál. Jézus életében ez a szó szoros értelmében vett halál volt. Azaz az Isten nélküliség állapota. A Bibliában ez jelenti a halált. Nem a sírhely, a sziklasír avagy a koporsó, hanem az, hogy azon a helyen nincs ott az Isten. A halál összeférhetetlen az Isten személyével. Jézus óta azonban másként értelmezhetjük a halált, hiszen O mondja: „Ha valaki hisz énbenem, ha meghal is él, s aki él és hisz énbenem, az nem hal meg soha, ” (Jn 11, 24) Tehát a Krisztusban elhunyt nincs Isten nélkül.

Az, hogy Krisztus meghalt, még reménységet hordoz magában. Azonban íz, hogy halott már egy beágyazott, változhatatlan állapotra utal. S az, hogy Krisztus, aki halottakat támasztott fel, s a gonosz erőkkal, démonokkal, azt tette, amit akart; s mégis halott, egy nagy kudarcélmény, csalódás, reményvesztett állapot a tanítványoknak, Jézus barátainak és nekünk is. Meghalt és halott Krisztus között ez tehát az óriási döbbenetes különbség! Pénteken még csak meghalt, de szombaton már halott Krisztusa van a gyászolóknak. Mintha véglegesen lezáródott volna az egész jézusi eseménysor a világban. A „nincs tovább” végzete. A gonosz győzelme, a jó elbukása. Mintha az a sok csoda, életszerű tanítás, az az egész ügy, amit Jézus képviselt, az az új élet, amit elhozott, csak szertefoszló, nem időt álló idill lett volna. S ezzel a gyással a szívükben virrasztották át magukat a fájdalmas szívű barátok, tanítványok a szombatba.

Amikor valakitől el kell válnunk, amikor valakit eltemetünk, akkor nemcsak a testet helyezzük a sírba, hanem sok-sok múltbeli emléket, s jövőbeli tervet is vele együtt. Minden gyászoló meg akarja tartani valamilyen szinten az elhunytal való kapcsolatot. Emléktárgyak, temetőlátogatás, beszélget a halottjával, talán még a hangját is véli hallani... Szeretnénk itt tartani belőle legalább egy darabot, legalább még egy darabig, hogy ne legyen olyan borzalmas az elválás, ne szakadjon ránk egyszerre a halállal együtt minden! Ezek az emberek olyan gyászban voltak, mint mi, amikor szeretteink közül veszítünk el valakit. Sőt, ha lehet fokozni a fájdalmat, akkor még nagyobb veszteség érte őket. Mert Krisztussal együtt valóban meghalt valami belőlük is. Ok még akkor nem tudták, hogy mekkora kegyelem volt az, hogy valóban Krisztussal együtt mi is meghaltunk, s Vele együtt feltámadtunk.

Krisztus meghalt pénteken, s még aznap eltemették a kor szokása, s a törvény akarata szerint. Teljesülnek a próféciaák: oldalát megsúráják, csodák és jelek történnek, gazdagok sírjában kap szállást. Aki ismerte közülük az ószövetségi próféciaakat, felfedezhette a párhuzamot az írás és az események között. De ha eszükbe is jutott, ez nem könnyített a gyászukon, mert mit sem változtatott azon, hogy Krisztus halott. A tanítványok eltemetik Jézust, s vele együtt egy barátot, tanítót,

reménységet, új világot, csak Vele együtt élő eszméket, életet; kicsit, részeket, vagy egészet önmagukból, abból az új emberből, akit Jézus teremtett. S eltelik egy nap, amikor minden mozdulatlan, csendes. Az egész sötét, ijesztő. Elkezdődik valami, amiből már nincs út csak lefelé, úgy érzik. A sűrű keserőség beveti magát a szívekbe. Van belőle kiút egyáltalán?

Megdöbbszent az evangélista leírása: Szombaton azonban pihentek a parancsolat szerint. Tele voltak aggodalmakkal, szorongással, félelemmel, reménytelenséggel, s mégis megtartották a parancsolatot. A jól ismert, ránk is érvényes negyedik parancsolatot. Nem lehetett könnyű. Se nekik, se az ellenségeknek. A barátok csendben vannak. Lehet, hogy a félelem és a gyász bénította meg őket, s ezért pihentek? De ezt nem írja az a Lukács, aki mindennek pontosan utánajárt mielőtt megírta az evangéliumot, hanem azt mondja: *a parancsolat szerint pihentek.* Azért pihentek, mert ismerték az Isten erre vonatkozó akaratát. Sokkhatás alatt voltak, félig vagy teljesen kábultan. Minden olyan gyorsan történt. Feldolgozhatatlanul gyorsan.

De egy valami tisztán bennük maradt, az Istennel való kapcsolat, a hozzá való kötődés. Ebben a sötét, kilátástalan helyzetben is maradt egy szilárd pont: az Isten. Az az Isten, akire Jézus Krisztus felmutatott. Nem felégetett hidakat hagyott maga után Krisztus még halálával sem, hanem egy olyan hidat, amire rá lehet lépni, át lehet sétálni, s hogy ennek a sétának van értelme, nem illúzió, nem vakvágány, ennek majd bizonyítéka a harmadnap, a feltámadás. Mert Jézus mindent elvégzett, mint Krisztus, mint Messiás a halála előtt is. Ő tökéletes munkát végzett. S ennek a tervnek a része volt, amit mi már tudunk és értünk: a meghalás és a halál.

Ők nem mentek el a sírbolthoz, nem vittek virágot, gyolcsot, nem rendezték a környezetet, nem toporogtak ott a holttest közelében, ami megnyugvást ad a gyászban a gyászolók nagy részének. Mindent szépen elrendezni a halott körül, még jobban, mint életében. Ők a helyükön maradtak. Azt tették ebben a helyzetben, ami az Isten akarata volt. Vártak. Várakozásukban szabad volt szomorkodni, felmérni a veszteséget, átértékelni és értékelni a múltat és a jelent. Szabad volt csendben lenni és beszélgetni. Sírni és gyászolni. Szabad volt emlékezni. Szabad volt készülni szombaton, a harmadnapra, a vasárnapra. De szombaton, a parancsolat

szerint pihentek. Mert ez volt annak az Istennek az akarata, akinek a nevében jött Jézus, akinek az országát meghirdette, akinek az útján, követeként, békességszerző eszközeként közöttük járt.

Mennyi bajt, nehézséget, lelki traumát, fájdalmat, reménytelenséget okozott már az életünkben az, hogy halott Krisztusunk van? Miért nem mozdulnak meg emberek az evangélium hívó szavára? Miért áll egy helyben sok helyen az egyházi élet? Mi az oka a megrekedtségnek? Mi az oka annak, hogy legtöbb helyen csak intézmény az egyház? Az, hogy halott Krisztusunk van. Még csak nem is meghalt, Aki majd egyszer feltámad, s feltámadásával bennünk is legyőzi a halált, hanem halott. Megrekedt állapot. Bénaság. Meg nem hallgatott imádságok, kudarcok, eredménytelenségek, lecsúszott életek, elindultak és megálltak mind-mind erről beszélnek: Krisztus halott. Pedig Jézus csak egy szombaton volt a sírban. Azon a bizonyos. Húsvét előtti, a feltámadás előtti szombaton.

Nekünk mennyi és mennyi nagyszombatunk van egy évben? Halott Krisztus, vagy elaltatott Krisztus! Hit és reménység nélküli, Isten nélküli állapot. Reménytelen várakozás. Hit nélkül mondott imák. Isten nélküli csendességek. Mennyi feldolgozhatatlan gyász és vigasztalhatatlan állapot! Meggyökerezett halott állapot!

S míg a tanítványok csendben várakoztak, a főpapok és farizeusok nem törődve a szombattal ügyeskedtek, azon igyekeztek, hogy immár sikeres tervük eredményességét meg ne rontsa valami apró hiba, figyelmetlenség. Lepecsételték a sírt, és őrséggel őriztették. Mintha Isten akaratának fegyveres és törvényes erővel gátat tudtak volna szabni.

Két megtörtént eseten keresztül nézzük meg ezt a kétféle nagyszombati magatartást. Egy lekipásztornak egymás után hirtelen két fiatalembert kellett eltemetnie, akik tragikus hirtelenséggel haltak meg: az egyik 19, a másik 23 évesen. Az egyik család minden fájdalmát beleölte abba, hogy szép temetést rendezzen az elhunyt fiúnak. S a lelkésztlől is azt várták volna, hogy méltassa a temetésen a fiúkat. De ez nem történt meg, s a család ezért rettenetesen megharagudott a lelkészre, hiszen az így elcsúfította a búcsúzás óráját. Azóta is nagyszombati gyászban vannak. A másik család hitben van. S amikor a lelkész a haláleset napján felkereste a szülőket, együtt imádkoztak. Az édesapa ezt az imát mondta el: „Atyám,

köszönöm, hogy 23 évre ajándékba kaptam Tőled a fiamat. Kérlek, most már Te vigyázz rá.” Nem volt egyszerű megállni ennél a koporsónál sem a lelkesnek. De azzal a reménységgel állhatott meg, hogy tudta, ott van a család szívében a feltámadásban való hit, s azokhoz a sírókhoz tartoznak, akiket boldognak mond Jézus, mert meg lehet vigasztalni őket.

Tudjuk a mi nagyszombatjainkban is azt tenni, ami az Isten akarata. Higgyük, hogy az a jó nekünk. Merjünk várni, mert a várakozás nem tétlenség, gyávaság. A várakozás emberré való formáltatásunknak olykor kemény, de hatásos eszköze. Része annak a nagyszombatnak, amit húsvét követ!

Nagyszombat húsvét nélkül feldolgozhatatlan lelki, hitbeli trauma. A nagyszombati csenden, bénaságon, tehetetlenségen mindannyiunknak át kell esni, talán nem is egyszer. De ez hozzátartozik az élethez. A baj az, ha ezt nem követi a feltámadás, az újrakezdés, a reménység. Nekünk is vannak nagyszombataink az életünkben, a hitünkben. De milyen jó, hogy minden nagyszombatot húsvét követ! Ámen

Utóima: *Drága Urunk! Dicsőítünk a halál, a mi halálunk feletti hatalmadért és diadalmadért. Áldunk azért a jó reménységért, hogy minket is tudsz és akarsz megújítani, erősíteni. Még bennünk is meglátod a jót. Nem mondasz le rólunk, látva nagyszombati küszködéseinket, hanem a feltámadás teremtettségével közeledsz felénk.*

Köszönjük, hogy nemcsak megkeresed, hanem meg is tartod az elvesztett. Imádkozunk azokért, akik még a vigasztalhatatlanság reménytelen állapotában vannak, hozd ki őket a világosságba. Eléd hozzuk a betegség a gyász, a kudarcok miatt elcsüggedt embereket. Könyörgünk, hogy az első Húsvét csodája, legyen valóság valamennyiünk életében. Ámen

Gyertek, kezdjük újra!
Dr. Bölcskei Gusztáv (DRHE)

Lekció: Mt 28,1–10

Előima: *Urunk, Istenünk, szerető mennyei édesatyánk! Terólad beszél, téged dicsőít kezed minden alkotása, a földnek mélységei és a hegyek magasságai, melyek a Tied. Különösképpen is hadd magasztaljunk téged a világhoz, hozzánk, emberekhez való szeretetédért, a mi Urunk, Jézus Krisztusért!*

Urunk! Te többet tettél értünk még a mi legmerészebb álmainknál is. Kész voltál a Te Egyetlened, a mi Urunk, Jézus Krisztust odaadni értünk, aki a mi bűneinkért halt meg. Ugyanakkor fel is magasztaltad őt, megtörted általa a halál hatalmát, az élet, az új élet csodálatos valóságát adva nekünk. Urunk, tudod jól, milyen földhöztapadt a mi gondolkodásunk, egész életünk, mennyire képtelenek vagyunk a Te utadat, a Te cselekedeteidet megérteni, megragadni. Mégis arra kérünk, tégy velünk csodát, add meg, hogy találkozhassunk a Feltámadottal, és a mi nyugtalan szívünk meghallja békességet adó szavadat!

A Te nevedért könyörülj rajtunk és hallgass meg minket! Ámen

Textus: Mt 28,5–6

Ünneplő Gyülekezet! Szeretett Testvérek a Krisztus Jézusban!

Isten hozott mindenkit húsvét szent ünnepén itt, a templomban. Áldott, örömteli és békességgel teljes húsvéti ünnepet adjon nekünk a mi teremtető Istenünk itt, ezen az istentiszteleten, otthonainkban és szerte a nagyvilágon.

Az éjszaka elmúlt, nehezen, de megvirradt. Eljött a húsvét napja. S ott vannak az asszonyok, akik pirkadatkor kimennek, hogy megnézzék a sírt, és a szívükben, a lelkükben még mindig ott van valami a nagypéntek déli sötétségből. S azt gondolom, ünneplő Gyülekezet, ez így természetes, így

van rendjén. Hiszen húsvét hajnalának világosságát csak az érzi át, csak az értékeli igazán, aki beleborzongott a déli sötétségbe, a nagypéntek déli sötétségbe. Mert a nagypéntek déli sötétség visz el addig a rettenetes mélységig, hogy meglássuk, milyen az, amikor az ember önkényének, az ember diktatúrájának ki van szolgáltatva az élő Isten. Amikor Isten esik az emberek kezébe, s ott függ a kereszten, megszégyenítve, lemeztelenítve, kigúnyolva és megalázva.

Nem szabad felejteni ezt a képet, mert csak így jutunk el oda, hogy amikor meglátják az asszonyok azt a helyet, ahol feküdt Jézus, és meglátják az egyetlen ruhadarabot, amit hátrahagyott, a lepedőket, amelyekbe becsavarták a holttestet, akkor értjük meg azt a csodálatos ívet, amellyel Isten valóban utánozhatatlan, felülmúlhatatlan alternatívát ad az embervilágnak, a bűn és a halál alá rekesztett világnak. Mert a lemeztelenítés kezdet kezdetétől fogva mindig a megaláztatás kifejeződése. Emlékezzünk a bibliai teremtetéstörténetre, a bűnbe esett ember amikor ráébred arra, hogy mezítelen, elrejtőzik az Isten elől, és azt mondja: Félttem tőled, szégyelltem magam.

A nagypénteki sötétség, a megszégyenítő, lemeztelenítő, acsargó indulatoknak a sötétsége és a mélysége. Ilyen az, amikor az ember megalázza az Istent. És annál csodálatosabb, annál hihetlenebb és annál örömtelibb az, hogy a nagypéntek és húsvét kettősségében nem igaz a régi mondás, hogy amilyen az adjon Isten, olyan a fogadj Isten. Mert Isten nem azzal válaszol az ember Őt megszégyenítő, kigúnyoló, lemeztelenítő gonosztettére, hogy ugyanúgy meg akar alázni, le akar mezteleníteni, hanem itt hagyja a jelet, a lepedőket, amellyel azt üzeni: nem olyan a fogadj Isten, amilyen az adjon Isten volt.

Mert Isten felöltöztető, átölelő irgalma az, aminek a jele ott van az asszonyok szeme előtt. Lássátok ezt a helyet, ahol feküdt, és lássátok, íme itt hagyta, ezt sem vitte magával! Ezzel válaszol. Ezért lehet valóban azt mondani: igen, amikor húsvétot ünneplünk, amikor húsvéti örömmel énekelünk, imádkozunk, együtt vagyunk, akkor azt köszönjük meg, hogy Isten igazi, valódi alternatívát adott arra, amire mi nem tudunk.

A bűn, a halál, az egymásnak feszülő indulatok, az egymást megszegényíteni akaró és letiporni akaró gonosz indulatok világában. Hiszen hány és hány jelét látjuk szerte a nagyvilágban, közel és távol ezeknek az indulatoknak. A nagypéntek sötétségéből fakadó, az embert megalázó és így Istent megalázó indulatoknak. És erre ez az Ő felelete, ez az, amire csak Ő képes. Ez az, amit csak Ő tud adni. Ez az, ahogyan Ő fel akar és fel tud öltöztetni, és azt mondja: Legyen a múlté a szegény, legyen a múlté a megaláztatás, legyen a múlté az az indulat, amely a keresztre vitte az egyszülött Fiút! Gyertek velem, és kezdjük el újra – ezt mondja Isten húsvétkor. Ezt mondja a feltámadott Krisztus a vele találkozóknak: Ne féljetek! Menjetek Galileába, és ott megláttok engem.

Gyertek velem. Kezdjük el újra – ezt mondja a húsvét. Ezt mondja nekünk, akik olyan sokszor vergődünk és szenvedünk attól, hogy azt látjuk, azt érezzük életünk egy-egy helyzetében, hogy nincs megoldás, nincs alternatíva. Hiszen hányszor és hányszor találhatjuk magunkat ilyen helyzetben, amikor nem látjuk, hogy merre tovább, amikor nem látjuk, hogy hogyan találunk megoldást. Egymást érik szerte a nagyvilágban a nagy, nagyon okosnak, nagyon bölcsnek kikiáltott válságkezelő megoldások. Mindenki válságot akar kezelni ebben a világban.

Csak éppen azt nem látjuk és azt nem érezzük, hogy valóban lenne olyan megoldás, amelyikben megmarad az ember embersége, reménysége, lát kiutat. Mert bizony hamis alternatívákat, azt látunk. A közelünkben. Ezek nagypéntek indulatából fakadnak. Aminek a vége nem a világosság, nem a megoldás, nem az, ahogyan Isten elénk jön, odafordul, kinyújtja a kezét és azt mondja: Gyertek, kezdjük újra! Mert van alternatíva.

Ünnepelő Gyülekezet! Szeretett Testvérek! Húsvét nem az ember büszkeségének, nem az ember nagyot akarásának vagy nagy teljesítményének az ünnepe. Húsvétot csak alázattal szabad ünnepelni. Mert Isten nem aláz meg bennünket. Nem olyan a fogadj Isten, amilyen az adjon Isten volt. Ezt is jó végiggondolni, amikor együtt vagyunk. Amikor odamegyünk/odamentünk a megterített asztalhoz, és hozzuk magunkban azt a sokféle adjon Istent, amiben nem volt köszönet. Isten iránt, egymás iránt, saját magunk iránt. És meghalljuk és megtapasztaljuk a fogadj Istent,

amelyik felénk nyújtja a meztelenségünket eltakaró ruhát, amelyik az a mozdulat, amellyel a tékozló fiút öleli magához az őt hazaváró atya, és rendeli neki a díszes ruhát.

Húsvét hajnala, a világosság azért olyan csodálatos érték, mert mögötte van... Húsvét Isten elénk jövő, az ő válaszát megmutató, vigasztaló üzenete, amit alázatos szívvel, Őhöz forduló lélekkel lehet igazán befogadni. És akik ezt tudják tenni, azok értik meg igazán, hogy mit jelent, hogy nekünk olyan Istenünk van, akinek a kezében és a hatalmában van az oldás és a kötés, hogy Őbenne és Őnála van igazán a megoldás életünkre, kínzó, gyötrő kérdéseinkre.

Ő az, aki meg tudja kötni és meg tudja fékezni azokat az erőket, azokat az indulatokat, amelyek megszegyeníteni, megalázni másokat – és magukat felemelni akarnak. Ahhoz, hogy átéljük, befogadjuk ezt a húsvéti örömhírt, ahhoz bizony a mi alázatunkra van szükség. És ezt nem lehet és nem kell szégyellni. Mert attól veszünk példát, Akiről ezt mondja az Írás: Ő megalázta magát, engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a keresztfának haláláig.

Ezért vigasztaló, ezért bátorító, hogy Ő mondja: Gyertek, kezdjük újra! Gyertek velem, mert én oda is el tudok menni veletek, ahová senki más. Mert én jártam ott, és én onnan is ki tudlak hozni benneteket, ahonnan senki más. Ezért öltük magunkra azt, amit Ő itt hagyott. És ha magunkra öltöttük, akkor tudjuk: Nála, Őbenne van az igazi, a döntő megoldás a mi életünknek örömére, javára és üdvösségére.

Felvirradt húsvét áldott, szent világossága. Hadd múlték hát a sötétség, és merjünk annak a világosságában járni, Aki magáról mondta: Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem járhat sötétségben, mert övé lesz és övé marad az élet világossága. Ez adjon nekünk erőt, ez adjon nekünk reménységet, ez adjon el nem múló örömet. Ámen.

Utóima: *Teremtő és megváltó Istenünk! Hálaival és örömmel telik meg a szívünk, mert újra megtapasztalhatjuk azt, hogy Te nem bűneink szerint bánsz velünk. Mert amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veted el vétkeinket. Mert volt, Aki odaállt helyettünk a Te színed*

elé, és most Ő áll elénk, és azt mondja: Gyertek velem! Ne féljetek! Békesség nektek! Köszönjük, hogy Te nem megalázni, hanem felemelni jössz bennünket, akik hordozzuk terheinket, keresztjeinket, és akik vágyva vágyjuk, hogy ne legyünk egyedül, hogy igaz, tiszta, az értelemig és a szívig ható szavakat halljunk és mondjunk. Hogy így lássuk magunk körül azokat, akikkel együtt járjuk az élet útját, szeretteinket, gyülekezetünket, anyaszentegyházunkat, nemzetünket, a népek nagy világát és családját, s a teremtettségét. Hiszen tudjuk, valljuk, Benned, egyedül Benned van a megoldás, és Neked van hatalmad, hogy megkötözd az ellened és emberek ellen irányuló gyűlöletet, fékevesztett indulatokat, a természet háborgását, az emberi gonosztságot. hadd legyünk annak a hívásnak elfogadói, amellyel Krisztus szól hozzánk, és így legyünk húsvéti emberek, akikben Te legyőzöd a nagypénteki indulatokat.

Így legyünk a Te békességednek hirdetői és eszközei, annak hirdetői, hogy Te vagy az Úr mindenek felett. És aki Benned bíz, az tudja, nem csalatkozik. Így add nekünk Lelkednek örömét, békességét, világosságát, adj enyhülést a fájdalomra, adj gyógyulást a betegségre, adj vigasztalást a gyászra, adj látást a sokszor kilátástalannak tűnő helyzetekre. Adj alázatot, adj türelmet, adj békességet. Ezeket a húsvéti ajándékaidat osztogasd nekünk, s engedd, hogy legyen szemünk meglátni azokat, legyen bátorságunk élni velük, mert tudjuk, hogy Benne és Általa Te az örök élet ajándékát készítetted el. Így vezess, így oltalmaz bennünket, és légy mindenkor őriző pásztorunk. Krisztusért, az értünk meghalt és értünk feltámadott megváltó Úrért hallgass meg minket. Ámen.

„Velem vándorol utamon Jézus”
Szakács György (Debrecen-Kistemplom)

Lekció: 1 Péter 1,17-21

Előima: *Élő Isten! Fiad feltámasztásával elvette a halál hatalmát és ma üdvösséget hirdetsz az egész világnak. Szabadíts meg a kishitűségünktől és kétségeskedésünktől, hadd kapcsolódjunk be mindazok húsvéti énekébe, akik vallják, hogy Krisztus feltámadt a halottak közül és él miértünk örökké.*

Mi mindannyian, akik olyan sokszor találkozunk a halál erőivel, vágyakozunk életet hozó Igéd után. Szentlélek Isten jöjj el és szólíts meg minket Igéd szavával. Ámen

Textus: Lukács 24,13-35

Húsvétot ünneplő Testvérek!

Két tanítvány útra kel. Hátat fordítanak egy életnek, ami Jézushoz kötődött, de véget ért. Hátat fordítanak Jeruzsálemnek, ami egy ideig az otthonuk volt, de a veszteségek, a csalódottság, a szomorúság helyévé vált. Menekülnek egy életből egy másikba. Ez a két tanítvány története és ez a mi történetünk is. Amikor annyi mindennek hátat fordítanánk, sőt hátat is fordítunk. Mert bennünk van ez az ösztön, elhagyni azt, ami nehéz, ami már megterhelő. Ezért indul a két tanítvány arra az útra, amelyen a hátuk mögött tudhatják Jeruzsálemet. A borzalmak helyét.

De útjukra Jézus is útitársul szegődik. És ettől lesz a történetükből evangélium. Örömhír, amelyben istentapasztalat van. Jézus útitársul szegődik és lassan minden átfordul. Belül és kívül is egyszerre. Ez az út, ami Jeruzsálemből indul és Emmaus felé tart, ez a 11 kilométeres út ma összeér annak az istentiszteletnek az útjával, amelyre mi, akik itt vagyunk együtt elindultunk. Ez a két út ugyanaz. Mert benne nem 11 kilométert tesz meg a két tanítvány, hanem egy világnyi távolságot. A menekülésből és reménytelenségből indulnak és a végére lángoló szívvel visszalépnek az

elhagyott életükbe. Értelmet találnak mindenben, ami mögöttük van. Vajon velünk is megtörténik most ez? Ezen az úton, amit elkezdünk együtt, amelyen mellénk szegődik az Úr. Feltárja előttünk az írásokat és megtöri a kenyeret nekünk. Hogy mi is felismerjük benne a mi Jézusunkat. Akiről Péter apostol mondja: nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből,¹⁹ hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a véren. A mi életünk ezért drága. Mert nagy árat fizetett érte Ő, akit az Atya a világ teremtése előtt kiválasztott, de az idők végén megjelent tiértetek,²¹ akik általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halottak közül, és dicsőséget adott neki, hogy hitetek Istenbe vetett reménység is legyen. Ezért kér arra Péter, hogy szent félelemmel éljünk földi vándorlásunk idején. Mert ezen a vándorúton bármikor mellénk szegődhet az, akinek tulajdonai lettünk, Jézus Krisztus.

Így történt ez két tanítvánnyal, akik 11 órás útra indulnak, mert ennyi a hatvan futam. Nem azért jelentős ez a távolság, mintha önmagában nagy lenne. Hanem azért, mert ez egy nagy út végső szakasza ez számukra. Ez az utolsó 11 kilométer. Ahogyan nem tudnánk mit kezdeni Jézus feltámadásával, ha nem ismernénk a nagypénteket, semmi értelme nem volna erre a két tanítványra nézni ma, ha nem tudnánk, miből jönnek. Ennek az istentiszteletnek a jelentőségéhez is hozzátesz az, hogy mi mindannyian valamiből jövünk. Élethelyzetekből, megtörésekből, kérdésekből, próbákból, sikerekből, felszabadultságból. Sokszor hisszük azt, hogy amikor kimozdulunk, kilépünk és új útra kelünk, magunk mögött hagyhatunk valamit. De az a tapasztalatunk, ami a két tanítványnak. Hamar utolér minket mindaz, amiből kiléptünk.

Miközben egymással beszélgettek és vitáztak, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. Annyira telve vannak azzal, amiből jöttek, hogy¹⁶ Látásukat mintha valami akadályozta volna, hogy ne ismerjék fel őt. De nemcsak az érte őket utol, amiből jöttek, hanem a mi még nehezebb, egyszercsak utolérte őket saját önmaguk. A vágyaik, az ábrándjaik, a belső mondatok, amik nem akarnak elhallgatni.²¹ Pedig mi

abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt. De ma már harmadik napja, hogy ezek történtek. ²²Ezenfelül néhány közülünk való asszony is megdöbbenett minket, akik kora hajnalban ott voltak a sírboltnál.

A két tanítványnak kitágul az idő, már ők sem tudják, mióta beszélnek arról, amiből jöttek. Minden részüket kitölti az, amiről azt gondolták, a hátuk mögött maradhat. Kifejezhet-e jobban minket más ennél a két tanítványnál? Ha önmagunkat látjuk meg útjuk első felében, lássuk meg magunkat útjuk második felében is. Ugyanis ők ezen a ponton nem ragadnak meg. És nem azért, mert ők tanítványok, vagy különleges emberek, vagy ismerik a lelkük működését. Csak azért fordul meg bennük minden, mert maga Jézus is melléjük szegődött és együtt ment velük.

A vándorló Isten létezése a mi legnagyobb vigaszunk. Olyan nagy vigasz, hogy sokszor nem is merünk benne hinni. Hogyan is mondja Péter apostol: nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, ¹⁹hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén. Az a Bárány szegődik melléjük, aki értük még a halált is vállalta.

El tudom-e hinni ezt magamról és róla? Hogy ennyire közünk van egymáshoz? A világ szeretné azt hitetni, hogy a hit esetleges lehetőség, szabadidős tevékenység. Mi lenne a mi szeretetkapcsolatainkkal, ha azokat is esetlegesen ápolnánk. Vagy tartozom valakihez, vagy nem. Ahhoz pedig nemcsak tartozom, aki az életét adta értem, hanem egyenesen az övé vagyok. És Ő az övéit nem hagyja. Melléjük szegődik. Hogy egyszerszak a vándorlókat ne csupán az érje utol, amiből jöttek, vagy amit önmagukban hordoznak, hanem érje őket utol a jelen. Az, ami van. Nem ami volt, ami nem sikerült, vagy rosszul sikerült. Ne az töltse ki őket, ami már elmúlt, ami már nincs. Hanem egyedül az, ami van. És itt a Jézussal együtt töltött idő van. Ott az emmausi úton és itt a templomban.

Egy gyönyörű ima szerint:

mellettem jöttél az úton Uram és nem ismertelek föl egy életen át
a gond
a sietség
a pihenés
a munka
s ez az egész kis felszínes élet elvonta figyelmemet tőled
és jaj az este árnyéka növekszik.

Vajon most felismerem-e Őt, amikor megtöri a kenyeret? Vajon lángol-e a szívem, amint föltárja az írásokat? Vajon megnyílik-e az én szemem is? És vajon vissza tudok-e térni megújulva oda, ahonnan eljöttem. Mert a tanítványok ³³Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és a velük levőket. ³⁴Ők elmondták, hogy valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak. ³⁵Erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és hogy miként ismerték fel őt a kenyér megtöréséről. Jézus visszavezeti őket az életbe. Feltámadnak.

Mert a feltámadás az, amit a tékozló fiú apja mond hazatérő gyermekéről, az én fiam elveszett és megtaláltatott, meghalt és feltámadt. Az apa nem keres másik fiút magának, amikor eltűnik mellőle. Megvárja a fia feltámadásának napját. A húsvét sem egy előzmény nélküli öröm. Hanem a megvigasztalt szomorúság. Ebben az én jelenemben, ami most van, vajon megtanulom-e húsvéti szemmel nézni ezt a világot? Ahol sok minden elvész, véget ér, nem sikerül, krízisbe kerül. Jézussal együtt hogyan nézünk ezekre? Azért táplál ma önmagával minket, hogy az ő szemével, az Ő Atyába vetett bizalmával, az ő szeretetével lássuk ezt a világot. A te világodat és az én világomat, amelyből sokszor elmenekülnénk.

De Jézus visszatérni segít. Újra igent mondani. És ekkor indul az újabb 11 kilométer visszafelé. Ami már fele olyan hosszú sincs, mint az előző, talán tized olyan hosszú sincs. Mert erre a visszafelé vezető útra Jézus indít. Megnyílt szemmel, hevülő szívvel, feltámadt reményekkel. Ők feltámadtak, mert az Úr valóban feltámadt. Mi, akik itt vagyunk,

feltámadunk-e? Most, ebben az órában, Jézus jelenlétében, az Ő asztalánál? Emeljen most minket mindannyiunkat magához, Ő, aki a mélységeinkbe szállt, hogy ott találkozzon velünk. Ámen

Utóima: *Úr Jézus Krisztus! Te a Békesség fejedelmeként tértél vissza a holtak birodalmából, feltámadásod erejével békíts meg minket is mennyei Atyáddal és add, hogy a feltámadás hitével vigyük elé kéréseinket!*

Urunk, könyörgünk Egyházadért. Add, hogy hiteles tanúja legyen a bűn és a halál fölötti győzelmednek és minden nép meghallja az örök élet evangéliumát. Add, hogy mindazok, aki testükben, és lelkükben szenvedésedet hordozzák, azokon örök dicsőséged is nyilvánvaló legyen. Könyörgünk beteginkért és orvosaikért, ápolóikért, a szenvedőkért aggódó hozzátartozókért. Őrizd meg őket a kétségbeeséstől és add, hogy kereszted üzenetét megértve föltámadásodból naponta erőt merítsenek.

Föltámadt Úr Jézus Krisztus! Légy mellettünk, amikor kétség és félelem gyötör, juttasd eszünkbe, hogy előttünk is megnyitottad az örök életre vezető utat. Végző órákon állj mellénk és emlékezzél meg rólunk is, amikor eljössz országodba, te, aki az Atyával és a Szentlélekkel élsz és uralkodsz mindörökké ámen.

Húsvét a remény ünnepe
Molnár Szabolcs (Debrecen – Nagytemplom)

Lekció: Jn 20,1-10

Előima: *Feltámadott Urunk! Azt a megdöbbenő, lenyűgöző és minden eddiginél csodálatosabb hírt kaptuk Rólad, hogy feltámadtál a halálból. Köszönjük Neked, hogy Te meghaltál értünk, miattunk és helyettünk. Köszönjük az értünk hozott nagy áldozatot, és azt, hogy ma is nyitva áll az ajtód előttünk. Tudjuk, hogy mindenhol megünnepelhetjük a Te feltámadásodat, és bármilyen élethelyzetben imádkozva meghallgatod az imádságunkat, de most arra kérünk Téged, hogy fogadj el bennünket, a Te megváltott népedet, itt a templomodban. Fogadj el bennünket, akik várva várjuk, hogy megszólalj közöttünk, és bizonyosságot tegyél az életről. Kérünk Téged, hogy használd szolgádat ebben, prédikáltasd szent igédet! Ámen!*

Textus: Róm 15,13

Ünneplő Gyülekezet, Kedves Testvéreim!

Amikor felkiáltójelként feszül előttünk a nagypénteki sötét kereszt, akkor bennünk kérdőjelként görbülnek a gondolatok, és feltesszük a kérdést: vajon mi adja vissza a reményünket? Mi adja vissza a reményünket nagypéntek után, a kivégzés után, a reménységünk letörése után? Ez az egyszerű kérdés vált az elmúlt időszakban a legfontosabbá számomra. Mi adja vissza a reményünket? Mert azt tapasztaltam – a saját bőrömon is és figyelve a körülöttünk végbemenő eseményeket –, hogy az élet minden területén megfosztattunk a reménytől. Átéljük a gazdasági helyzetünkből fakadó bizonytalanságot, és a bizonytalanság reménytelenséget szül. Látjuk, hogy a bennünk lévő feszültségek, akármi is legyen a kiindulási pontjuk, megfertőzik a családi életet és az emberi kapcsolatokat, és a kapcsolatok megromlása reménytelenséget szül. Félénken szemléljük, hogy emberi érdekek hogyan teszik tönkre az országokat, amelyeket más

emberek építettek fel, látjuk hogyan alázza meg a nemzetünket a múltunk iránti közöny, és a megalázottság reménytelenséget szül. Őszinte megdöbbenéssel szemléljük az erőszak terjedését Európában, a világon, és egyre inkább a saját környezetünkben is, és az erőszaktól való félelem reménytelenséget szül. Gyógyíthatatlan betegekért és fiatalon elhunytak hozzátartozóiért imádkozunk, és a sok baj és betegség még az imádságban is kifáraszt minket. Szinte minden fronton olyan dolgokkal találkozunk szembe, amelyek elveszik, vagy legalább csorbítják őszinte reménységünket egy jobb világ, egy szeretetben jobban bővelkedő világ, és egy értékebb személyes élet felől. Vajon mi adhatja vissza a reményünket?

Fontos kérdés ez, az egyik legfontosabb. Hadd mondjam ki, hogy húsvét a győzelem és ez újjászülető reménység ünnepe, ezért arra kell ma összpontosítanunk, hogy példát vegyünk azokról, akik visszakapták elvesztett reménységüket! Vajon mi adta vissza a tanítványok reményét? Higgyétek el, Kedves Testvéreim, hogy a tanítványok nagypéntekre reményt vesztett emberekké lettek, ez nem kérdés. A korábban fogadkozó Péter, aki a hűséges kiállás példáját akarta megtestesíteni, az első pillanatban még lesújtott a Mestere ellen törő katonára, de hűsködésével nem Ura dicséretét, hanem intését vívta csak ki. S egy pár órával később pedig már remegve mondta ki a főpap udvarában: Nem ismerem ezt az embert! A többiek is szétfutottak, elmenekültek, talán azért, mert féltek, vagy talán azért, mert keresték az elvesztett reményüket, vagy csak egyszerűen nem tudták, mit kell olyankor tenni, ha elfogják a vezetőt. Én azt gondolom, hogy a bőrüket mentették.

Magamból indulok ki, mert én is azt tettem volna, hiszen nyomorult, gyöngé, bűnös ember vagyok. A reménytelenség pedig csak fokozódhatott a tanítványok szívében, amikor Jézus kihallgatásáról vagy kiadatásáról hallottak. Semmilyen logikus érvet nem tudtak felsorakoztatni reménységük megtartása érdekében, hiszen minden úgy nézett ki, hogy véget ért mesébe illő utazásuk a Mesterrel. És amikor saját szemükkel látták a golgotai eseményeket, akkor végleg érezhették: minden szépnek, ami a Genezáreti tó partján kezdődött el, vége. Nincs tovább. Pedig látták

a Mestert gyógyítani, látták, amikor bölcsességgel és hatalommal beszélt az őt szellemileg földre kényszeríteni akaró farizeusokhoz, látták a több napja halottan fekvő Lázárt elevenen kijönni a sírból, de belül ezt mondták: vége van mindennek. Elveszett a remény, mert véget ért az ígéretes három év. Elveszett az a remény is, amit esetleg titkon ápoltak a szívükben, hogy majd Jézus fogja megszabadítani, az elnyomó uralom béklyójától a népet, elhozva a függetlenség és a szabadság teljességét.

Pusztán a múlt átgondolása és szemlélése, vagy a jövő pozitív látása nem elegendő ahhoz, hogy valódi reménység ébredjen a szívünkben. Nem elég ismerni a múltunkat és tudni azt, honnan jövünk, és nem elegendő az sem, hogy optimistán várjuk a holnap történéseit, bízva talán saját erőnkben, lehetőségeink sokaságában. Mi ismeretünk és a tudásuk alapján azt mondjuk: történetileg nem láthatjuk, hogy mi adja vissza a reményt. Az biztos, hogy Jézus a kereszten meghalt és a testét sírba helyezték. S történelmileg az igazolható, hogy a tanítványok igehirdetése alapján növekedni kezdett az egyház. De a két biztos pont között ott van valami, amit ésszel, értelemmel nem lehet tapasztalni. Biztos pont Jézus halála, a keresztt, s biztos pont az is, hogy megszületik az egyház, közben pedig ott van egy fizikailag is mérhető időszak, amely alatt a tanítványok visszanyerték a reménységüket. Hogyan történt ez?

Húsvét ünnepének evangéliuma a következőket írja le: Magdalai Mária el akar menni Jézus sírjához, és el is megy oda. Korán reggel megy, bizonyosan még sötét van, de annyira nem nagy a sötétség, hogy meg ne lássa, a sírnál valami nincs rendben. Meglátta, hogy az a roppant nagy kő, amely elzárta a sír ajtaját, amelyet elképzelhetően csak több ember erejét megfeszítve tudta volna megmozdítani, nincs a helyén, hanem elgörgette valaki onnan. Amikor ezt érzékelte, annyira felindult, hogy futásnak eredt a tanítványokhoz. Elvitte neki a hírt arról, amit látott, és a tanítványoknak már arról is beszámolt, hogy az Úr nincs a sírban. A János leírásából nem tudjuk meg, hogy ezt testi szemeivel látta, vagy már a hit látásából fakadóan fogalmazta meg ezt az igazságot nekik. Érdekes, hogy a tanítványok nem vonják kétségbe az állítását, nem mondják ki, hogy talán a sötétben rosszul látott, nem gyanúsítják meg azzal, hogy félre akarja

vezetni őket, vagy, hogy egyszerűen bolond, hanem azonnal indulnak, hogy ők maguk is részesei legyenek ennek a különös csodának. Lehet, hogy mégsem tűnt el minden reménység a szívükből?

Péter is, és az a tanítvány, akit az evangélium nem nevez meg, fut a sírhoz. A történet minden részletét nem akarom megismételni, csak arra hívom fel a figyelmet, hogy mind a kettőről megjegyezte az evangélista, hogy látott. De mind a két esetben más-más igét használ a görög – eredeti – szöveg. Péter bement a sírba – úgy szemlélődött, hogy közben kereste a magyarázatot a történetekre. Látott és a látás közben kombinált, teóriákat gyártott, ahogy gyakran mi is szoktuk csinálni. Mi is történhetett valójában? Látta a lepleket, amelyek igazolásul szolgáltak, hogy a halottat nem lophatták el, mert akkor leplekkel együtt vitték volna el. Mikor a másik tanítvány is belépett, ő is látott. Az ő látása azonban más volt: nem a magyarázatot kereste azáltal, amit látott, mert az ő látása a felismerés látása volt. Annak a meglátása, hogy itt olyan esemény történt, amely minden eddigi jelnél nagyobb! Őrá teljes nyugalommal mondhatjuk, hogy látott és hitt.

Mi lendítette hát tovább a tanítványokat a reménytelenségen?

A feltámadásnak nem voltak szemtanúi. Mégis a látás ezen a reggelen hangsúlyossá válik, mert amikor a tanítványok valójában a semmit látják, abból kezdődik az egészen új. A teremtés hajnalán Isten a semmiből hozta létre a világmindenséget, a semmiből lett valami, abból lett minden. A húsvét hajnalán pedig abból a semmiből, amit a tanítványok láttak, létrehozta az új életet. S ez a semmiből valamit teremtő Isten, a halálból az élet reménységét adó Isten kezd újat a tanítványok életében. A reménytelenséget éppen Ő, a Feltámadott tudja eloszlatni.

Mert az, amit ott a tanítvány látott – János volt az a meg nem nevezett tanítvány –, azt hirdette meg neki, hogy nincs az a mélység, amiből ne lenne kimenekülés, nincs az az elesettség, amelyből Isten ne tudna felállítani, nincs az a bénultság, amelyből Isten ne tudna kimozdítani, és nincs az a reménytelenség, amelyből az Isten újat adó ereje ne tudna kihozni. Van feltámadás. A semmiből is, a halálból is fakadhat élet.

Ünneplő Gyülekezet! Mi adhatja vissza reményünket? Húsvét azt hirdeti nekünk, hogy amit mi lezártunk és végérvényesnek gondolunk, az is megnyílhat. Isten megnyitotta Jézus sírját! A kő elhengerítve állt!

Húsvét azt hirdeti nekünk, hogy Isten mindenből tud életet teremteni, még a halából is! Isten feltámasztotta a Fiát, Jézust, a halálból. Húsvét azt jelenti, hogy minden újulhat, nincs az az emberek által teremtettségek, amit Isten meg ne tudna nyitni, nincs az az ember által elrontott helyzet, amelyből Isten újat ne tudna teremteni! Nincs az a lelki vagy fizikai mélység, amelyből Isten szabadítása révén ne lehetne kijutni.

Azt mondtam, hogy a feltámadásnak nem voltak szemtanúi. Azonban a feltámadottnak voltak, és vannak! Tanúi voltak a tanítványok, az apostolok, az első keresztyének, tanúi voltak a hitben őseink, a reformátorok, és tanúi vagyunk mi is, akik a 21. Században eszmélünk rá arra, hogy Jézus Krisztus valóban feltámadt a halálból. A meg nem nevezett tanítvány, aki egyes írásmagyarázók szerint maga János lehetett, más írásmagyarázók szerint pedig az egyház bármely tagja, amikor nem látta a testet, csak a sír ürességét, akkor a felismerés látásával látott, később pedig a Feltámadott Jézus megjelent a többieknek is. S ha tényszerű pontként nem láthatunk is mást magunk előtt, mint Jézus halálát és az egyház életre kelését, azt a felismerés látásával, a hit látásával vallhatjuk, hogy a kettő között ott van az életünk legbiztosabb pontja: Krisztus feltámadt a halálból! Csakis a vele való kapcsolat, az általa helyreállított bizalom lehet az új forrása, minden reménytelennek tűnő helyzetben.

Testvéreim, nekünk ne csak hagyományból ünnepelt, hanem új reménységre támasztó húsvétunk lehessen 2018 tavaszán is. A Feltámadott adjon reményt az élethez! Ámen!

Utóima:

Reménység Atyja! Te látod, mennyi reményvesztett, elcsigázott, mindenről lemondott ember él körülöttünk, és megvalljuk, hogy sokszor mi is a nyomukba lépünk. Olykor kicsúszik a lábunk alól a talaj, és akkor összeomlik a világ, amelyben élünk. Te szétszakítottad az eget, eltépted a köteleket, összetörted a kősziklát, hogy megkeress és megtalálj bennünket. Te vagy a

jó Pásztor, az egyetlen Úr, aki gondoskodik rólunk, és nem hagy elveszni minket. Így kiáltunk most hozzád nagy távolságból és hatalmas mélységből, hogy vegyél magadhoz, hadd lássunk Téged, a Feltámadottat, az élő, a Megváltót! Hozzád kiáltunk terheink, magányosságunk, betegségeink, sikertelenségeink miatt, és neked adunk hálát mindenért, amiben részünk volt, amik által erősödtünk és gazdagodtunk. Áldd meg, kérünk, húsvéti ünneplésünket, fejtsd le a külső mázat, és mutasd meg nekünk annak igazi tartalmát. Szent Fiadért, a feltámadott és élő Krisztusért kérünk, hallgass meg minket kegyelmesen! Ámen!

A halál, ahogyan Jézus tekint rá...

Katona Béla (Nyíregyháza - Kertváros)

Lekció: János ev. 11:1-16

Előima: *Mennyei Atyánk! Kegyelmes Istenünk! Hozzád jövünk, aki megteremtettél és fiadban, Krisztusban megváltottál bennünket. Köszönjük hálatelt szívvel az Úr Jézus értünk való szenvedését, halálát és mindazt, amit ez jelent ránk nézve. Hiszen az előbb sorolt eseményekben bűneink bocsánata van. Jézus azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Keresi a mi lelkünket, mely nélküle elveszett állapotban van és marad. De hálásak vagyunk Atyánk azért is, hogy Jézust nem hagytad a holtak hazájában, hanem feltámasztottad őt azért, hogy hatalmadat megmutasd, mellyel nekünk is nagy jót akarsz. Hiszen Jézus feltámadása a minket is előrevetíti.*

Urunk, te a halál fölött is győzedelmes, hatalmas Isten vagy, akinek jó az oltalma alá tartozni. Köszönjük, hogy élő reménységet kínálsz mindenkinek és elfogadhatjuk ajándékodat hit által. Adj hitet Urunk, annak, akinek még nincs. Akinek már van, annak erősítsd a beléd vetett bizalmát.

Köszönjük, hogy keresed szívünket. Kérünk, találd meg hozzánk az utat, hogy életünk egészét átformálhassa a feltámadás öröme. Ámen

Textus: János ev. 11:18-26

Szeretett Testvéreim!

A közelmúltban a televízióban mutattak be egy riportműsort, melyben embereket kérdeztek a húsvét ünnepe kapcsán. Aki látta, az velem együtt azt gondolhatja, hogy siralmas az eredmény. Döbbenetes, de nagyon sokan nem tudják, hogy mit is ünnepelünk húsvétkor. Számunkra, akik Isten gyermekei vagyunk nyilvánvaló és tudott dolog, hogy a húsvét Jézus feltámadásának ünnepe. Nézzük meg most Testvéreim, hogy hogyan szeretné ezt a hitet elmélyíteni bennünk élő Urunk a felolvasott ige alapján.

A Szentírás beszámolóí alapján mondhatjuk azt, hogy Jézusnak Betániában voltak barátai. Tudunk egy családról, akikhez Jézus időről időre ellátogatott. Három testvérről van szó: Lázárról, Máriáról és Mártáról. Semmi bővebb információt nem tudunk meg róluk. Nem kapunk hírt arról, hogy a szülei éltek-e még, volt-e gyermekük, vagy éppen házastárs nélkül, testvéri közösségben éltek-e? Annyi azonban kiderül, hogy Lázár megbetegszik. Üzennek is Jézusnak, hogy íme, *akit szeret, az beteg*.

Ugye abban az időben nem volt könnyű egymással érintkezni. Nem volt könnyű hírt adni bizonyos személyekről vagy dolgokról. Nem volt sem, vezetékes-, sem mobiltelefon, hogy felhívták volna Jézust. Nem volt internet, Facebook sem, hanem egyszerűen gyalog, vagy valamilyen jószággal úton lévő emberekkel üzentek egymásnak a távol lévő rokonok és ismerősök. Amikor Jézus meghallja barátjáról, Lázárról szóló rossz híreket úgy tűnik, mintha ráérős lenne neki. Nem indul el azonnal. Pedig az is kiderül az igéből, hogy Jézus jól tudja: Lázár időközben meg is halt. Persze ő nem így fogalmaz, hanem azt mondja: elaludt!

Jézus többször használja ezt a kifejezést a halálra. Emlékezzünk csak Jairus történetére, amikor ez a zsinagógai előljáró a házába hívja Jézust, hogy beteg gyermekét gyógyítsa meg. Majd már éppen közelednek a házhoz, amikor szólnak a beteg gyermek apjának, hogy ne fárassza a Mestert, mert a gyermek időközben meg is halt. Mit mond Jézus? *Ne félj, csak higgy!* Majd, amikor odaérnek, a síró, jajveszékélő tömeghez így szól: *a gyermek nem halt meg csak alszik.* Jézus tehát a halált az alvással azonosítja! Igazából ez már önmagában is egy csodálatos hír számunkra: hogy az élet és halál Ura azt mondja a halálról, hogy az csak alvás. Amikor az ember álmra hajtja fejét, akkor általában mindig abban a reményben szoktuk ezt megtenni, hogy úgy is felébredünk!

Jézus szeretné, ha ugyanígy közelítenénk a mindnyájunk számára elkerülhetetlen halálhoz. Meg kell bár haljunk, véget ér egyszer ez a földi élet, de lesz felébredés, lesz folytatás. Gondoljuk csak végig, hogy mit is szoktunk mondani akkor, ha valaki eltávozik az élők sorából? Jobb létre szenderül! Ebben a mondásunkban két fontos dolog van benne! Egyrészt a halál végleges voltának hangsúlyozása helyett az alvás jelleg kap kiemelését,

másrészt, amikor felébred valaki ebből, annak sokkal jobb lesz majd! Ez talán máris egy vigasztaló, bátorító, biztató üzenete az igének. Azért mennyivel könnyebb így gondolni azokra a szeretteinkre, akiket eltemettünk, akiknek a hiánya fájdalmas úrt jelent számunkra!

Testvéreim! Amikor Jézus odaér Betániába, akkor kiderül, hogy Lázár már négy napja elhalálozott. Nézzük csak meg, hogy hogyan reagálják ezt le a lánytestvérek. Arra a hírre, hogy megérkezett Jézus a két testvér kétféleképpen reagált. Mária otthon maradt. Márta pedig elindult Jézus felé, hogy mielőbb találkozzon vele. Egy másik történet (Lk 10:38-42) megmutatta már, hogy ketten kétféle egyéniségek. Márta egy sürgő, forgó, tevékeny típus. Mária pedig egy csendesebb, visszahúzódozóbb. Talán ugyanez érvényesül most is. Mária inkább otthon marad. Testvére elvesztése annyira fájhatott neki, hogy jobbnak látta saját házukban gyászolni. Márta viszont azonnal elindul Jézus felé, és mint a másik jól ismert történetben láthattuk, itt is teljes őszinteséggel tárja fel Jézus előtt érzéseit, gondolatait. „*Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem!*” Ez egy nagyon őszinte beszéd. Egyfajta vád Jézus felé. Ha elindulsz időben, még tehetnél volna valamit, de késlekedtél, és íme, már 4 napja nem él Lázár.

Testvéreim! Nagyon sokan szembesülnek így a halállal, hogy ezt mondják: ha az Úr ott lett volna, ha nem késlekedik, akkor még élhetne a szerettünk! Ha az Úr ott lett volna, akkor nem hal meg ilyen fiatalon, vagy ilyen betegségben vagy ilyen hirtelen! Emberileg sok halálesetnél mondjuk azt, hogy élhetett volna még az illető! Vádoljuk az Istent. Ha hiszünk benne, ha nem, ott van bennünk a kérdés, hogy miért nem jött el hozzánk, miért nem jött hamarabb, meggyógyulhatott volna a beteg.

Persze azt is tényszerűen lehet megállapítani, hogy emberileg nézve a halál általában rosszkor jön! Hiszen az embernek vannak céljai, melyeket szeretne elérni: ő, csak addig éljek, amíg megszületik a következő unokám, amíg láthatom mennyasszonyi ruhában a sokadik unokámat, vagy megláthatom a kis dédimet. Most élhattunk volna igazán, élvezve egy kicsit a nyugdíjas éveket, de nem lett belőle semmi! Ilyen és ehhez hasonló gondolatok kapcsán látjuk azt, hogy a halál tényleg soha nem jöhet jól!

Ám az is beszédes, amit Márta mond Jézus számára: „*Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten.*” A második mondat ugyanis nem a vádat, a keserűséget mutatja, hanem a Márta hitét, erős bizodalmát Jézus irányába! A „*De most is tudom...*” kezdetű mondat mindig a hit, a tántoríthatatlan hit szava! Ugyanis a hit nem arról szól, hogy hiszek, mert, hanem arról, hogy annak ellenére hiszek! Ugyanis ha valaki azért hisz, mert majd így vagy úgy lesz, ám amikor mégsem reményei szerint alakulnak dolgai, akkor hátat fordít Istennek, akkor ez nem hit. A hit arról szól, hogy tudom, kinek hiszek! És minden látszat és nehézség ellenére hiszek benne!

Olyan ez, mint a Dániel könyvében szereplő három zsidó férfi, akik nem hódoltak a bálványszobor előtt, ezért az izzó tüzes kemencébe való bevettetést is vállalták és így szóltak: „*Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó király! De ha nem tenné is, tudd meg, ó király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranyszobor előtt, amelyet felállítottál!*” E három férfi hitének nagyságát pontosan az mutatta, hogy ők akkor is Istenben bíznak, ha a hatalmas Isten nem menti meg őket a tüzes kemencétől.

Márta előbb idézett szavai egyszerre tükrözték a szívében lévő vádat és a reményt. Jézus pedig így válaszol neki: „*Feltámad a testvéred!*” Jézus mondata kijelentés. Egy tényszerű megállapítás. Vagyis csak igazán a mikor kérdés maradt nyitva! Testvéreim! Jézusnak ez a kijelentő mondata legyen lelkünk erősítésére és vigasztalására. Ugyanis ő ma azt üzeni neked, hogy feltámad a testvéred, az édesanyád, az édesapád, a házastársad, a gyermeked, ha már elkísérted utolsó útjára! Jézus bennünket meg akar erősíteni minden húsvétkor, mert tudja, hogy mennyit jelentettek számunkra azok a személyek, akik már nem lehetnek velünk. A 401. dicséretünk egyik verse nagyszerűen szól erről: „*Elválni kedvesinktől fájdalmas és nehéz, de szívem szent reménnyel a jövőndőbe néz, Jézus én bizodalmam hiszem, hogy egy napon, szerettimet a mennyben újra megláthatom*” Ez a reménysége senkinek nem lehetne Jézus nélkül. Vagy legalábbis alaptalan remény lenne az ő feltámadása nélkül.

Nagyon tanulságos Márta szava, melyet Jézus biztatására mond: *„Tudom, hogy feltámad, az utolsó napon.”* Testvéreim! Ennek kapcsán mondhatom el nektek, hogy a zsidó emberek nagy része nem hitt a feltámadásban, a halál utáni életben. Ennek bizonyossága néhány zoltárvers az Ószövetségből. A 88. zoltár szavait idézem: *„Teszel-e csodát a halottakkal? Fölkelnek-e az árnyak, hogy magasztaljanak téged? Beszélnek-e a sírban szeretetedről, hűségéről az enyészet helyén?”* A zoltáríró gondolataiból egyértelműen kiderül, hogy a halál utáni életben nem volt bizodalmuk.

Nos, pontosan ennek kapcsán lehet rácsodálkoznunk arra, hogy Márta beszél a feltámadás boldog bizonyosságáról, holott addig tényleg nem jött vissza még senki a halálból. Ám biztosak lehetünk felőle, hogy Jézus beszélt nekik a halálról, az örök életről, a feltámadás rendjéről. Hiszen mi, ma élő keresztyén emberek is ezzel a hittel élhetjük a mindennapjainkat, hogy tudom, feltámadnak elhunyt szeretteim, a feltámadás napján. Fájdalmat érzünk hiányuk miatt, de a remény is ott van bennünk Jézus Krisztus által.

Persze nagyon fontos és lényeges, hogy tényleg lehetséges a halottak feltámadása? És ha igen, akkor hogyan? Erről szól az a rövid történet, mely szerint Newton, a fizikust és csillagászt megkérdezte egyik látogatója: *„Hogyan lehetséges egyáltalán felfogni a halottak feltámadását? Az egyik ember itt hal meg, a másik ott. Egyeseket elégetnek, és hamvaikat elfújja a szél, mások a tengerbe fulladnak, és a halak megemésztik, a legtöbb pedig elenyésznek, és testük a talajt trágyázza.”* Newton egy pillanatig elgondolkodott, azután vett egy maroknyi vasreszeléket, és azt összekeverte homokkal úgy, hogy azt szinte nem lehetett látni. Ekkor elővett egy mágnespatkót, és ide-oda húzogatta a vas és homok keveréke fölött, és lám a vasreszelék szemcséi kiszabadították magukat a homok közül, és mindenfelől odarepültek a mágneshez. A látogató szavak nélkül is megértette a választ. Krisztus a mágnes, aki mindazokat, akik az Övéi, a feltámadáskor magához vonzza.

Testvéreim! Jézus tanítványainak tudnia kell, hogy a halálra fel kell készülni. Ahogyan egyik énekünkben van: *„hogya jön a végóra, mellénk*

álljon, hazatérésre készen találjon.” (234. dics.) Mindegy, hogy fiatalok vagyunk, vagy idősebbek, senki nem tudhatja közülünk, hogy melyik lesz az utolsó napja, ezért fontos készülni az elmúlásra, az Isten elé való odaállásra. Persze készülésünkbe hiba eshet, ám az Úr szeretné korrigálni téves elgondolásainkat is.

Egyszer egy idős testvért, aki halálán volt megkérdezte lelkipásztora, hogy felkészült-e a halálra és készen áll-e az Úrral való találkozásra. A haldokló testvér a bűneire hivatkozott, hogy sokat vétkezett, de úgy hitte, hogy neki Isten megbocsát, mivel sokat szolgált a gyülekezetben és nagyon sokat tett az Úrért. A lelkész két nagyon fontos dologra hívta fel a testvér figyelmét: az egyik, hogy felejtse el a bűneit, ha azokat már megvallotta, mert akkor Isten már megbocsátotta mindegyiket, a másik pedig, hogy felejtse el a jó cselekedeteit, mert nem ezekért üdvözít minket az Isten! Kegyelemből, Jézus érdeméért van bűnbocsánatunk és üdvösségünk is!

„Én vagyok a feltámadás és az élet... Hiszed-e ezt?” Jézus szavainak valóságát alátámasztják a bekövetkezett események. Hiszen, ha tovább olvassuk a történetet, akkor azt látjuk, hogy feltámasztotta Lázárt a halottak közül. Sőt, ő maga sem maradt a holtak hazájában, mert mennyei Atyánk előhozta őt onnan. Ezek mutatják Jézus hatalmát és emberi reménységünket. Egyetlen kérdésre kell felelnünk: hisszük-e ezt? Ha igen, akkor boldogok vagyunk, mert bár Jézus barátai is meghalnak, de ők tudják, hogy miről szól a húsvét, és ennek reménysugara beleragyog életünk haláltól árnyékolt részébe is!

„Krisztus feltámadott, kit halál elragadott, örvendezzünk, vigadjunk, Krisztus lett a vigaszunk. Alleluja.” (185. dicséret) Ámen

Utóima: *Úr Jézus Krisztus! Drága Megváltónk! Magasztal szívünk téged az Igéért, mely által hozzánk szóltál, és dicsőítünk hatalmadért, mely ránk is érvényes, bennünket is biztat. Ismered szívünk állapotát. Tudod, hogy kiket veszítettünk már el azok közül, akik közel álltak hozzánk, akiket igazán a szívünkben hordoztunk és hordozunk.*

Köszönjük, hogy szeretnéd a te irányodból láttatni a halált, hiszen a mi, emberi irányunkból egy félelmetes, rettegett hatalomnak tűnik. De a te irányodból nem más, mint alvás, melyből vár a felébredés. Taníts bennünket komolyan venni nemcsak a mulandóságot, hanem az örök életet is. Hiszen bár mi is meghalunk valamikor, de abban a boldog tudatban nézhetünk előre, hogy általad a feltámadás, az örök élet vár bennünket. Imádkozunk Urunk, azokért, akik nem ezt hiszik, akik ezt nem hiszik, mert ők még nem ismernek téged, a halál fölött győzedelmes Urat. Mutass utat számukra és adj vigaszt mindazoknak, akik gyászolnak, akik előrement szeretteikre emlékeznek.

Köszönjük Jézusunk, hogy benned hihetünk, hogy rád tekinthetünk nemcsak húsvétkor, hanem életünk minden napján! Ámen

PÜNKÖSDI ÜNNEPKÖR

Az újjáteremtő Lélek

Szakács György (Debrecen - Kistemplom)

Lekció: Ezékiel 37,12-14

Előima:

Vigasztaló Lélek, Isten lángnyelve, minden teremtménynek te adsz életet. Igazságod köré gyűjtöd a tévelygőket, és a te csodád, amikor megértünk téged és megértjük egymást. Szentlélek, jöjj az életünkbe, hogy rajtad keresztül felismerjük, ami helyes és jó és örömmel tegyük a Te akaratodat. Te gyűjtöttél minket az egy Egyházba és te küldesz majd innen otthonainkba és az életünkbe. Tedd meg a csodát, hogy mi is Lelkessel térjünk haza, úgy, ahogyan apostolaid kiléptek a világba, hogy Téged hordozva elvigyenek övéikhez és ismeretlenekhez egyaránt. Vezess ebbe az irányba minket Szentlélek Isten a Te Igéddel. Jöjj el és szólj hozzánk. Ámen

Textus: János 20,19-23

Pünkösdöt ünneplő Testvérek! Egyszer egy könyv mondata nagyon mélyen érintett: mielőtt falakat húzol magad köré, ne csak azt gondold át, hogy mitől akarod megvédeni magad, hanem azt is, hogy mi fog hiányozni neked ezután. Ne csak azt gondold át, mit zársz ki, hanem azt is, mit zársz be. Sokszor bezárkózunk életünk során. Vagy sokan eljutnak oda, hogy történetek, események után egyre zárkózottabbak lesznek. Úgy, mint a mai evangéliumban a tanítványok. Amit átéltek, ami történt, ahogyan látja őket a környezetük az mind arra indítja őket, hogy zárják az ajtókat és ki se merjenek menni. Milyen hamis biztonságérzet ez a bezárkózás. Így biztossá teszik, hogy ne menjenek be hozzájuk mások. Igaz az evangélium nem írja, hogy bárki is keresné őket. De ez így, bezárkózva nem élet. Ha ez így marad, hogy Jézus tanítványai bent szoronganak és rettegnek a házban, mi lesz Jézus művével? De ne gondoljunk ilyen messze. Ha ez így marad, mi lesz velük? Mert kizárhatják azt a világot, ami őket is megsebezte, de ezzel együtt kizárnak minden mást is, ami az életet jelenti. A bezártsággal

elkülönülnek a világtól, leválnak a közösségről, nem érintkeznek a valósággal. A Pünkösd egyik legnagyobb üzenete az, hogy a Lélek még ebbe a bezártságba is képes megérkezni. Bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt középen rájuk lehelt, és így folytatta: Vegyetek Szentlelket! Jézus nem hívja őket, nem arra kéri őket, hogy tegyenek olyat, ami most nekik nem megy. Mennyi olyan jelenete van az evangéliumnak, ahol nem kér olyat a tanítványaitól, ami nekik egyszerűen nem megy. Ami túlzottan meghaladja az erejüket. Jézus Krisztus közéjük megy. Oda megy, ahol vannak. És ez a Pünkösd középpontja. Hogy a Szentlelken keresztül Jézus oda érkezik meg, ahol éppen mi vagyunk. Belép abba, amiben éppen mi vagyunk. Érintkezik mindazzal, ami most minket jelent.

Még nagyobb titok az, hogy a Szentlélek belépése nemcsak a helyzetünkre, a körülményeinkre vonatkozik. Ő belénk, belsőnkbe, legmélyebb énünkbe érkezik meg. Oda, ahol mibennünk annyi minden lakik. Ezzel az annyi mindennel is képes érintkezni a Szentlélek Isten. Képes mindazzal együtt bennünk lenni, ami ott él a szívünkben. Mindezt azért, hogy kihozzon, hogy ne maradjunk bezárva. Hogy vissza tudjunk térni az életbe. Hogy nyitni merjünk. Ezért a Lélek útjának a legszebb képe az Úrvacsora. Ahol Jézus teste és vére azzal a szánkkal érintkezik, amellyel olyan sok mindent mondunk. Veszekszünk, vagy bűntudatot keltünk. Vagy éppen csak bezárkózva hallgatunk vele. És aztán a test és vér a mi nagyon is test és vér önmagunkba kerül, amikor lenyeljük. Lelke által belép oda, a mélységekbe, hogy egyé váljon velünk és belülről átalakítson minket.

Olyan vigasz van abban a képben, amely teremtés előtti világot mutatja be a Szentírás első mondataiban: A föld még kietlen és pusztá volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött. A teremtmény Lélek már ekkor ott van. Amikor a létezés még csak gondolat, még csak terv. Vigasz ez nekünk, mert azt üzeni, hogy nem volt olyan pillanata a létezésnek, amikor Isten nélkül maradt volna. Isten Lelke már a semmi állapota felett is ott lebegett. Jelen volt, érintkezett azzal az állapottal, ami mindannyiunk legnagyobb félelme. Mert ettől rettegünk a leginkább, hogy egyszercsak mi is a semmiben találjuk magunkat. Isten Lelke azonban ott is

ott van. Sőt, sokszor azért kerülünk a semmibe, hogy ezt tapasztaljuk meg. Istennek a valódi jelenlétét. Mert az Ő Lelke ott is ott van, amikor Ezékiel prófétát elviszi egy völgybe. Egy száraz csontokkal teli völgybe, ahol egy elfeledett hadsereg porladt. De eljött a Lélek és újra élővé tette a holttesteket. És ezt az üzenetet kötötte hozzá Isten: Íme, felnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem. ¹⁴Lelkemet adom belétek, és életre keltek. Ezt tapasztalják meg a tanítványok. Jézus rájuk leheli a teremtő Lelket és életre támasztja rajta keresztül őket. Erre vágyunk mi is mindannyian, hogy ezt átéljük. Hogy kihozzon a sírjainkból, hogy kinyissa az ajtóinkat. Mindezt úgy, hogy közben a világ ugyanaz marad. Nem az alakul át. Hanem az én. Ami bennem az ént jelenti. Azt célozza meg a Szentlélek Isten és afölött lebeg ő, mérhetetlen nagy vigaszt adva a létezésünknek.

Nem is marad más, csak egy kérdés, a pünkösdi nagy emberi kérdése, amelyet a Szentlélekről Nikodémus, a Jézust titokban, éjszaka fölkereső farizeus tett fel Jézusnak: Hogyan születhetik az ember, amikor vén? Bemehet anyja méhébe, és megszülethet ismét? Kíváncsiság ez, vagy lemondás? Hogyan is lehetnék én új teremtetés? Reményik a Pünkösdi szomorúság című versében olyan találóan beszél erről:

A Lélek ünnepén

A Lelket lesem én.

A Lelket, amely több mint költemény.

A Lelket, amely sosem volt enyém.

A Lelket, amely sosem lesz enyém.

A Lélek ünnepén

Szomorún zendül egyetlen igém:

"Hogy születhetik újjá, aki vén?"...

Tényleg itt van a mi legnagyobb elakadásunk. Hogyan? De hát van-e erre olyan válasz, amit mi várnánk? Van-e válasz, leírás mindarra, ahol teremtetés történik? Titok marad, hogyan is történt pontosan a teremtetés. Mennyi titok van még mindig a fogantatás körül. Azt sem tudjuk, hogy pontosan hogyan lesz az úrvacsora kenyere és bora Jézus teste és vére. Ahol Isten életet teremt, ott a hogyan legtöbbször el van zárva előlünk. Talán azért, hogy ne a hogyanra figyeljünk. Hanem egy teljesen más

kérdésre, ami ennél sokkal fontosabb. Arra, hogy kitől. Kitől kapjuk az életet, kitől jön a feltámadás? Ki árasztja ránk a Szentlelket? Ez már nincs elrejtve előlünk. Sőt, erre irányítja a figyelmünket a Szentírás. A teremtésről, a fogantatásról, a Húsvétról, a Pünkösdről mind ez a fő üzenet. A szerető Isten keze teszi ezt. Ő hoz ebben a Pünkösdben új életet nekünk a teremtető Lelken keresztül. Így üzeni Ezékiel könyvéből az Úr: ¹³Majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR, amikor fölnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem!

Kedves Testvérek! Így jön ma a Szentlélek oda, ahol mi vagyunk. Ahol együtt vagyunk. Eljön, hogy elvigyen oda, ahol Ő van az Atyával és a Fiúval. Ezt éljük meg most együtt, akiket összegyűjtött, hogy újjászüljön minket, hogy újjáteremtsen minket a teremtető Lélek.

Utóima: *Istenünk, mennyei Atyánk! Magunktól megszólalni sem tudunk előtted. Segítségedre szorulunk, hogy Lelked erejével könnyölgjünk hozzád.*

Istenünk, aki Szentlelked által Egyházat teremtesz a földön, áraszd ránk is Lelkedet, hogy Jézus életünkbe és halálunkban Urunknak valljuk és hozzá ragaszkodjunk. Kérünk, vezesd Egyházadat az igazság Lelkével, hogy megőrizze, és tisztán hirdesse evangéliumodat. Kérünk, téríts meg minket bűneinkből. Lelked igazítsa helyre tévedéseinket és egyesítsen mindnyájunkat az igaz hitben és a testvéri szeretetben. Ajándékozd a bölcsesség Lelkét mindazoknak, akik hazánkért, népünkért és az egész emberiségért felelősséggel tartoznak neked.

Add a békesség lelkét mindnyájunknak és tégy bennünket békességed követeivé. Kérünk, Istenünk, Lelkeddal vigasztald mindazokat, akik az élet gondjaival, a betegség gyötrelmeivel, az egyedüllét szorongásaival és a halál félelmével küzdenek. Hallgass meg minket urunk és küldd el hozzánk a szomorkodók Vigasztalóját, az igazság Tanítóját, hogy örömmel és mennyei erővel töltsé be híveidet, Jézus Krisztus, a te Fiad által. Ámen

A Lélek békessége

Pünkösd 1. napján délelőttre (Dr. Rózsai Tivadar)

Lekció: ApCsel 2, 1-18

Előima:

Mennyei Atyánk, a Jézus Krisztus által! E Pünkösd ünnepében dicsérünk hálaadással, mert adtál nekünk Szentlelket tanításunkra, vigasztalásunkra és bátorításunkra és mindenre, ami élet és üdvösség. Lelked által tudjuk, hogy ki vagy; teremő Urunk, gondviselő Atyánk, megváltó Istenünk és megszentelő Jóltevőnk. Lelked erejével építesz és gazdagítasz bennünket napról-napra és emlékeztetsz arra, hogy a mindennapi kenyér, mindennapi egészség, mindennapi békesség kegyelmed ajándéka, mint a Te jótéteményed, Szentlelked nyitja meg szemeinket látásra, értelmünket tudásra és szívünket az élő hit befogadására.

Lelked tanít minket arra, hogy megismerjünk Téged és magunkat Tebenned. Mindenekfelett most azt köszönjük Neked, Atyánk, hogy Szentlelked erejéből lehet a Te Igéd ez ünnepi alkalmon is életünk tápláléka. Valljuk, hogy emberi természetünk szerint méltatlanok és alkalmatlanok vagyunk arra, hogy részesei lehessünk a Veled együttlét áldásának. Azért könyörgünk, add ezt nekünk ajándéku. Amit hallásra adtál, Igéd örök értékű beszédét, és amit látásul adtál: az úrvacsora áldását, és ezekben a Te megváltó szeretettedet, azt nyújtsd nekünk kegyelmed bőségével.

Áldd meg együttlétünket, szenteld azt meg jelenléteddel és fogadd el könyörgésünket az Úr Jézus Krisztus érdeméért. Ámen.

Textus: János 14:25-31

Kedves Ünneplő Gyülekezet!

Minden ünnepnek van saját üzenete. A karácsony ajándéka Isten megismerésének lehetősége. "Istent soha senki nem látta, az egyszülött Fiú, aki az Atya kegyelmében van, az jelentette ki Őt" (Ján 1;18) A húsvét

ajándéka; megigazulásunk, a bűnbocsánat *"Úgy szerette Isten a világot..."* (János3:16) A pümkösd, a kitöltött Szentlélek ajándéka Igénk szerint, az Isten békessége. *"Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek".* (Ján 14:27)

Az Atya adja a Fiúban a Szentlélek által az Ő megismerését, a Fiú adja az Atya bűnbocsátó kegyelmét a Szentlélek közvetítésével, és a Szentlélek, aki az Atya és a Fiú Lelke, - teremti a békességet. Mindenütt, mindenben, a Szentháromság Isten munkájával találkozunk. Igénk Krisztus békességéről szól, mint az Ő végrendeletéről, hagyatékáról. *"Ama vigasztaló pedig a Szentlélek, az mindenre megtanít majd benneteket."* Végrendeletet az tesz, aki végleg eltávozni készül. Jézus Krisztus végrendelezésének az a csodája, hogy Ő úgy távozik ebből a világból, hogy ugyanakkor itt marad ebben a világban. Az Atya jobbján van, az 0 mennyei dicsőségében, hogy onnan legyen Feje az egyháznak és Ura a világnak, de mert Jézus Krisztus dicsőséges hatalma emberi természetén kívül is munkálkodik, azért itt van közöttünk, sőt itt munkálkodik bennünk Lelkének erejével.

A Szentlélek az Atya és Fiú Lelke, Ereje, Isten felénk fordulása, Isten köztünk való munkájának ténye. A Szentlélek által Jézus Krisztus nem foglya, de Ura mennynek és földnek. Egyikhez sincs hozzákötve, de jelenlétével betölti mind a kettőt.

Ezzel a hatalmával, a mindenható Lélekkel tölti be Jézus Krisztus minden kor hívő vagy nem hívő emberének reménységét , hogy jóllehet eltávozzunk, mégis megmaradhatunk. Jézus Krisztus pümkösi üzenete az, hogy az eltávozás parancsa és törvénye és a mégis itt maradás lehetősége, evangéliuma egyszerre érvényes. Átala megoldódik az elmúlás és megsemmisülés és mégis megmaradás kettőssége. Az embervilág soha nem tudott az élet elenyészésének tényébe belenyugodni. Abba, hogy volt idő, amikor még nem voltam, van időm, amikor létezem, de lesz idő, amikor többé nem leszek. És az embervilág mindig megpróbált valamiféleképpen vigasztalást találni és megoldani az elmúlás valóságát. Vagy azzal vigasztalta magát, hogy csak a test szűnik meg, az emberi lélek a túlélés megoldása, mert halhatatlan, vagy azzal, hogy az ember utódaiban él tovább, vagy azt

mondotta vigasztalásul, hogy „él a hálás kegyelet emlékezésében”, végül esetleg élete alkotásaiban.

A megsemmisüléstől való félelem azonban mindenképpen megmaradt. Mert igen is szívem félelmére van nézni sírom fenekére, és ezt a félelmet sem az ember szobormása, róla elnevezett utcánév, vagy emlékvers nem szünteti meg. A megsemmisülés félelmén semmiféle önmegnyugtató vagy önvigasztalás nem segít. Egyetlen vigasztalásunk van. Az a hit, amelyet a püünkösdi evangélium támaszt: Jézus Krisztus elment és itt maradt. Rajta a halál nem diadalmaskodott. Ahogy Pál apostol ujjong ezen a felismerésen: "*halál, hol a te fullánkod, pokol, hol a te diadalmad..., hála legyen Istennek, aki a diadalmat adja nekünk, a mi Urunk, Jézus Krisztus által*" (I.Kor.15:55-57). Mégpedig püünkösdi Ígérete szerint.

Mert ne felejtjük azt, amit Igénk nyomatékosan hangsúlyoz. Jézus Krisztus nekünk adja a maga diadalát! Amikor a gyülekezet az Apostoli Hitvallással vallja, hogy "*Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában*", akkor Isten mindenhatósága abban élő, hogy Jézus Krisztus úgy tud mennybe menni, hogy itt tud lenni közöttünk. Vagy amikor ugyancsak a Hitvallással valljuk, hogy "*Hiszek Jézus Krisztusban, a mi Urunkban*" akkor Jézus Krisztus Úr volta ugyancsak érvényes erre a tényre, hogy úgy kell elmennie, hogy itt lehet maradnia. Íme, a püünkösdi csoda örömmüzenete az élet valóságában. Jézus eltávozásával úgy marad velünk, hogy Ő azt ígéri: "*Ama Vigasztaló pedig a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya*". (Ján 14,26) Tehát más formában, de ugyanannak az erőnek a teljességében. Ez most azt jelenti számunkra, hogy amint az Úr Jézus eltávozása után egy ideig itt maradtak a boldog meggyógyultak, a megvigasztaltak, a megáldottak, szeretete ezernyi jelének élő tanúi, akiknek azt mondja Jézus: "*Lesztek nekem tanúim*", a püünkösdi végrendelet számunkra ugyanezt a reménységet nyújtja, azt, hogy Jézus Krisztus Lelkének erejétől ma és itt és most ugyanazt a gyógyulást, vigasztalást, áldást kérhetjük és várhatjuk. Ugyanazzal a bizonyossággal számíthatunk az Ő kegyelme kiadására most is, mint amilyen meggyőződéssel felelte Bartimeus Jézus kérdésére: "*Mester, hogy lássak*"!

Mert a Szentlélek kitöltése azt jelenti, hogy nem hanyatlott le az Úr karja, és nem erőtlenedett meg az Ő jóvolta. A Szentlélek korszakában, vagyis a mi időnkben, szóról-szóra érvényes Jézus Krisztus ígérete: *"Én veletek leszek minden napon a világ végezetéig"*, hiszen aki a Krisztus, az a Lélek, és aki a Lélek, az a Krisztus, a Szentlélek Isten, Jézus Krisztus jóságának változatlan meghosszabbítása, folytatása ebben a világban. Ahogy igaz volt Jézus Krisztus 33 földi esztendejében az, hogy *"ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?"* igaz ez a bizonyosság most is, a mi időnkben is, a világ végeztéig. Mert Jézus Krisztus az, aki volt, aki van, Szentlelke által és aki eljövendő.

Jézus Krisztus az Atya jobbján folytatja főpapi szolgálatát azzal, hogy közbenjár és esedezik értünk. De Szentleikével a mi időnkben végzi prófétai szolgálatát azzal, hogy megtanít minket az Atya dolgaira. Mint főpap emberi ügyeinket viszi Isten elé, mint próféta Isten igazságát közvetíti hozzánk. Mondjuk úgy: pünkösöd óta a Szentlélek, vagyis Jézus Krisztus prófétai korszakát éljük. Mert: *"Ama Vigasztaló pedig a Szentlélek... az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam nektek"*.

Az a titok, amit mi egyháznak, másként gyülekezetnek mondunk, Jézus Krisztus személyes műve az Ő Szentlelke által. Az egyház Jézus Krisztus földi szolgálatát végzi a Lélek erejével. Ezért van az egyháznak isteni tekintélye és tisztessége, mint Krisztus testének, mint a Szentlélek földi gyakorló terének. Az egyházat káromolni, gyalázní azt jelenti, hogy ugyanezt tesszük a Szentlélek munkájáról, hiszen az egyház a Szentlélek teremtménye. És most gondoljunk félelemmel arra, hogy az embernek minden bűne megbocsáttatik, csak az nem, amit a Szentlélek ellen követ el. Ébredjen hát fel a mi vádoló lelkiismeretünk, valahányszor az egyházzal, közelebbről ezzel a gyülekezettel szemben elkövetett bűneinkre gondolunk.

Arra a kérdésre, hogy a mi mai, modern korunkban vannak-e csodák, egyértelmű igennel kell felelnünk. Csoda van, mert az egyház a Szentlélek csodája. Ez azt jelenti, Testvérek jól gondoljuk meg - hogy az igehirdetésben Jézus Krisztus beszél Szentlelke erejével, a keresztség által

Jézus Krisztus fogad be szövetségébe Szentlelke erejével, az úrvacsora számunkra Jézus Krisztus üdvösségre tápláló teste és vére az ő áldozata által, ugyancsak a Szentlélek világosságában. Az egyház fegyelmező szeretetében a Szentlélek szólaltatja meg Krisztus szavát *"Eredj el, és többé ne vétkezzél"*, és az egyház szeretetszolgálatában, a Szentlélek közvetíti hozzánk Jézus Krisztus hívó szavát; *"Jöjjetek énhozzám, akik megfáradtatok és megterheltettek"*. Íme így van Jézus Krisztus velünk.

Krisztus testének tagja lenni olyan tény, amelynek elkötelező ereje van. Valaki azt mondta, hogy a keresztyéneknek megváltottabbaknak kellene lenniük, hogy a keresztyének megváltójában hinni tudjon. Ezért fohászkodik a gyülekezet szüntelenül; *"Láttassák meg a Te műved a Te szolgálodon, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá"* /Zsolt. 90:16/ A Szentlélek Isten az Ige erejével formálja rajtunk szüntelenül Jézus Krisztus ábrázatát, mégpedig azáltal, hogy a Krisztus békességére vezet el bennünket: *"Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, nem úgy adom én nektek, ahogy a világ adja"*

A világ is ad békességet. A Krisztus korabeli görögöknek békesség istennőjük volt Eirénének nevezték és a homloka körül babérkoszorúval, a dicsőség jelével ábrázolták. A rómaiak Pax-nak nevezték a békesség istennőjét, hozzá a jólét, a megelégedettség gondolata fűződött. Ez a világ gondolata a békességgel kapcsolatban® Jézus Krisztus békessége lényegében más! Az Ő fejét nem babérkoszorú ékesítette, hanem töviskoszorú éktelenítette, és hozzá nem a bőség gondolata fűződik, hanem, az otthontalanság, az ínség és szegénység, vagyis Jézus Krisztus nem szerzett, nem kapott békességet, hanem adott, vállalt és áldozott érte. A pünkösd kérdez téged: mit vállalsz, mire vagy hajlandó és miről vagy hajlandó áldozni, lemondani a békesség kedvéért a Krisztus szerint való békesség megszerzéséért?

Hogy lehet pünkösd a te békesség-ajándékod? Nem olyan, amit kapsz, hanem amit adsz. A békesség nem azt jelenti, hogy nincs háború, hogy csend van, esetleg az egyiptomi húsos fazekak dúskáló csendje, vagy a temetők halotti csendje. A békesség: szolgálat, lemondás és áldozat, békességet adni kell, békességet tenni kell!

A békességszerzés nem olcsó dolog, mert mindig megüresedéssel, megszegényedéssel jár. A Krisztus szerinti pünkösdi békesség kérdése nem az, hogy én hogy jutok hozzá, hanem hogy én hogy juttatok hozzá másokat. Pünkösöd van, most gondolj arra ez ünnepen, hogy Jézus Krisztusnak mibe került a te békességed az Atyával, a bűnbocsánat, a kegyelem békessége, amelyben a Szentlélek által részesít. És gondolj arra, mivel tartozol te békességszerző feladatként szüleidnek, gyermekednek, feleségednek, népednek és ennek a világnak?

Mit tudsz adni, hozzáadni ahhoz, hogy békességgel szolgálj a Szentlélek erejével? Ezen az ünnepen is boldogságot szoktunk kívánni egymásnak, boldog pünkösdi ünnepet! Jézus Krisztus, mintegy pünkösdi köszöntése szólítson meg minket, amikor azt mondja: "*Boldogok a békességre igyekezők, mert ők Isten fiainak mondatnak*", ezt pontosabban úgy mondjuk, boldogok azok, akik békességet csinálnak. Isten Szentlelke adjon neked békességet teremtő boldog ünnepet. Ámen .

Utóima:

Mindenható Istenünk! Gyermeki szívvel köszönjük meg neked, amit ez ünnepi alkalommal kaptunk tőled, és a továbbiakat is, amiknek elfogadására készítsd el a mi szíveinket. Köszönjük Neked Igéd világos, tiszta üzenetét, és benne életünket újjáteremtő kegyelmedet. A Te szavad Szentlelked erejével ama kétélű kard, amellyel üdvösségünkért ama nemes harcot megharcolod, a sátánt legyőzöd és minket oltalmadban megtartasz. Öldököld meg Szentlélek Isten a bűnt szívünkben, és minden álnokságot és minden szeretetlenséget, és védelmezz minket Szentlélek Úristen minden kísértő gonoszától. Vezérelj elménk gondolatait, szívünk érzéseit bölcsességed szerint. És engedd meg, hogy minden emberi dolgunk kegyelmedből fogantassék, szeretettedben szülessék. Jövel Szentlélek Úristen, az Atyának és Fiúnak Lelke és tégy minket minden engedelmességre kész gyermekeiddé, a Te dicsőségedre, a Jézus Krisztus által. Ámen.

Pünkösöd - Szolga, vagy Fiú?
Andrássy Gergely (Tiszanagyfalu)

Lekció: Apostolok Cselekedetei 2,1-13

Előima: Mindenható Istenünk, Mennyei Édesatyánk. Köszönjük, hogy Te azért formáltál meg bennünket, hogy önként, hálából Téged magasztalhassunk. Köszönjük, hogy napról napra a gondunkat viseled, és ha el is buknánk, Te felsegítesz bennünket.

Megváltó Úr Jézus, köszönjük, hogy nem gondolkodtál azon, hogy testté legyél-e értünk, hanem az idők teljességében megérkezted, és megmentettél bennünket. Hálások vagyunk, hogy feltámadásod után sem hagytál magunkra, hiszen Lelked által azóta is jelen vagy köztünk, és munkálkodsز bennünk.

Szentlélek Isten! Köszönjük, hogy Te vagy az, aki megszólítasz minket, és Te formálsz át a szívünket, gondolatainkat, hogy minél inkább hasonlítsunk Rád. Arra kérünk, hogy ma is légy itt közöttünk és bennünk, hogy amint az első Pünkösdkor változást hoztál az emberek életébe, úgy formáld ma is minket, akik miattad vagyunk itt. Így kérünk, szenteld meg istentiszteletünket, nyisd meg szívünket, és tölts fel bennünket üzenetteddel, és Önmagaddal. Ámen.

Textus: Galata 4, 1-11

Atya, Fiú, Szentlélek! Kedves Testvérek, ki ne ismerné a Szentháromság Isten három különböző elnevezését. Ha az első kettőt mondjuk, a harmadikat már mindenki hozzá tudja tenni. Azonban valljuk be őszintén, ha csak a harmadikat, a Szentlelket említjük, nem biztos, hogy mindenki tudja, kiről is van szó. Érthető ez a tanácsalanság, mert a Szentháromság első két személyét gyakrabban emlegetjük.

Számos alkalommal beszélünk Istenről úgy, mint Atyáról. Tudjuk, hogy ő teremtette a világot, tudjuk, hogy az Ő hatalma alatt áll a világmindenség,

Ő az, akihez általában imádkozunk, és a hétköznapi beszédben is, ha a Mindenhatóról beszélünk, akkor Istennek nevezzük.

Aztán Karácsonykor és Húsvétkor sokat beszélünk a Fiúról, vagyis Jézus Krisztusról. Ő az, akiben emberré lett Isten, aki megszületett a földre, gyógyított, csodákat tett, és tanított. Ő vállalta Nagypénteken a bűneinket, meghalt a kereszten, Húsvét reggelén feltámadt, majd pedig a mennybe ment.

De a Szentháromság Isten harmadik személyéről keveset beszélünk. Pedig a pünkösdi Lélek nélkül sehol sem lenne az Istenben hívők közössége. A Szentlélek nélkül nem lett volna apostol a tanítványokból, és nem lett volna egyház abból a Jeruzsálemben lévő néhányezer emberből sem. Mégis, vajon hogyan érthetnénk meg jobban a Szentlélek titkát? Felolvasott Igénk ebben segít.

Pál apostol ugyanis a galatákhoz írt levelében arra mutat rá, hogy mitől másabbak azok az emberek, akikben a Szentlélek munkálkodik. Egy a Bibliában máshol is szereplő képet használ, melyben a szolgaság és a fiúság állapotát hasonlítja össze. Pünkösdi ünnepén a felolvasott szakaszon keresztül nézzük meg, hogy milyen az, amikor Lélek nélkül, a szolgaság állapotában élünk, és milyen az, amikor Isten Fiának a Lelke bennünk él!

Először is azon gondolkodjunk, hogy mit jelent a szolgaság állapota! Két fontos jellemzőt emeljünk itt ki. Az első, ami a szolgák helyzetéből adódik az az, hogy a szolgák sok esetben azért nem tesznek rosszat, hogy ne kerüljenek bajba. Tartanak uruk haragjától, félnek attól, hogy megbüntetik őket, ezért ha van eszük, odafigyelnek arra, hogy ne tegyenek rossz fát a tűzre.

A mai világban nagyon sokan gondolkodnak így Istennel kapcsolatban is. Nem követek el túl nagy bűnöket, mert még lesújt rám a Mindenható. Nem követek el gyilkosságot, nem fosztom ki a bankot, nem bántok senkit, nehogy Isten megharagudjon rám. Az ilyen emberek félelemből állnak meg az úgynevezett „nagyobb bűnök” előtt. Azonban van egy komoly veszély ebben a hozzáállásban. Az így gondolkodók elhitetik magukkal, hogy van különbség bűn és bűn között. Vannak a kis bűnök, amit

elkövethetnek, amit elnéz nekik az Isten, és vannak a nagyobbak, amelyek miatt megharagudna rájuk.

Kedves Testvérek! Ez egy általános félreértés. A bűn, az bűn. Olyan, mint a megfulladás állapota. Teljesen mindegy, hogy a víz felszíne alatt három centivel, vagy háromezer méterrel fullad meg az ember, ugyanúgy véget ér az élete. Bármilyen mély legyen is a víz, ha a felszín alatt vagyunk, mindig el fog választani a levegőtől. Ugyanígy, minden bűn elválaszt bennünket Istentől.

Ami azonban a mi életünkre nézve nagyon fontos, az a különböző bűnök következménye. Más a következménye egy gyilkosságnak, egy házasságtörésnek, egy hazugságnak, egy gonosz gondolatnak vagy éppen egy bolti lopásnak. De a maga nemében mindegyik bűn. Ha azonban azért kerüljük a rosszat, mert félünk Istentől, akkor még nem kerültünk ki a bűn állapotából. Akkor csak szolgák vagyunk, nem pedig fiak. A szolgáság állapotának tehát első jellemzője az a megfeleléskényszer, amely azért nem tesz túl nagy rosszat, mert fél Isten haragjától.

A második gyakran előforduló szolgai jellemző az, hogy a szolgák általában a jutalom miatt teszik a jót. Ebben az esetben azért igyekszik a szolga, azért végez több, vagy éppen jobb munkát, hogy urától valami többlet jutalmat nyerhessen. Így szeretne az illető valamit kicsikarni a gazdától.

Ez a hozzáállás is könnyen felfedezhető környezetünkben. Azért tesztek valami jót, hogy Isten megjutalmazzon érte. Ilyen az, amikor valaki azért megy templomba nagyobb ünnepekkor, vagy akár rendszeresen, hogy cserébe Isten megáldja az életét, esetleg elnézze bűneit. Ilyen az, amikor valaki azért jótékonykodik, hogy megnyugtassa lelkiismeretét, és úgymond „jogosan” követelhesse majd a számadáskor, hogy Isten a megbocsátásban fizesse vissza az ő felhalmozott adományait.

De még kegyességi szokásaink is ezzel a hozzáállással működnek, amikor különböző imádságokat megszokásból mondunk el, azért, hogy teljesítsük, amit kell. Kicsikarni valamit az Istentől, hogy cserébe

megjutalmazzon. Így születnek meg szívünkben az elvárások: ha én jót tettem, Isten is tegyen velem jót, mert ha nem tesz, akkor nem is igazságos.

Aki szolgálként éli az életét, azt ez a két dolog mindenképpen jellemzi. A félelem miatt kerüli el a nagyobb bűnöket, és a jutalom miatt teszi a jót. Pál leírása szerint ebbe az állapotba születik mindenki. Ami azonban fontos üzenete mai igénknek, az az, hogy Isten gyermekei számára ez csak egy ideiglenes állapot. Egy olyan helyzet, amelyből ki lehet szabadulni. Ha pedig felismerjük az Isten szeretetét, és fiakká válunk, akkor ebből a szolgálai állapotból rögtön az ő gyermekei közé kerülünk. Isten fiainak pedig más a hozzáállása. Néhány mondatban erre is térünk ki.

1. Az első óriási különbség a szolgák és az fiak között az, hogy az utóbbiak nem félelemből, hanem Isten iránti hálából tesznek jót. Mint a gyermek, aki szereti édesapját és a kedvében szeretne járni. Nem azért, mert retteg a büntetésektől, hanem azért, mert kedveskedni szeretne neki. Hatalmas különbség.

Testvérek! Teljesen más úgy jót tenni, hogy Isten iránti hálából fakad a cselekedetünk. Más úgy keresni Isten akaratát, hogy tetszeni szeretnénk neki, mint ha félnénk tőle. Másként hangzik ugyanaz a szó, máshogy néz ki ugyanaz a tett, ha az Isten iránti hála indítja el. Mennyivel jobban esik a szülőknek, ha gyermekük valamilyen házimunkát csak úgy magától, szeretetből végez el, mintha valami büntetés elkerülése motiválná ebben a tettében.

2. Aztán az is nagy eltérés, hogy aki fiú, az örökössé válik. Míg a szolga sosem fogja gazda javát birtokolni, addig a fiú, a gyermek már kiskorában is jogos utódja apjának, és jogos örököse vagyonának. Fontos azonban, hogy nem az örökség miatt szereti édesapját. Hálás azért, hogy övé lesz az örökség, de tudja, hogy nem tett érte semmit.

Isten gyermekei tisztában vannak azzal, hogy üdvösségükért nem tettek semmit. Nem mi szabadítottuk ki magunkat a szolgaságból, nem mi győztük le bűneinket, nem mi harcoltuk ki az üdvösségünket, mi csak elfogadtuk Isten megelőlegezett kegyelmét.

Pontosan ezt ábrázolja ki a gyermekkeresztség is, melyben legtöbbszörünknek részünk lehetett. Isten már akkor szövetségébe fogadja a

kisgyermeket, amikor ő még nem is érti, hogy mi történik vele. Isten előre eljegyz magának, hogy ha majd nagyobb lesz, akkor elfogadhassa az Ő szeretetét, és hálából válaszolhasson rá életével. Így válhatunk mindnyájan valódi örökösökké.

3. Ehhez az örökös léthez azonban harmadjára az is hozzátartozik, hogy a múltat magunk mögött hagyjuk. Pál apostol óva inti a galáciabelieket attól, hogy visszaessenek a szolgaság állapotába. Hiszen ha valaki megismerte az Istent, és megtapasztalta, milyen jó az Ő gyermekének lenni, akkor már nem vágyhat vissza korábbi állapotába. Ezt a visszaesést azonban nagyon nehéz elkerülni. Meggyógyult szenvedélybetegek vallják, hogy ha egyszer az ember megszabadult, akkor már ne is játsszon a kísértéssel, mert egyre nehezebb lesz talpra állnia. Így működik ez régi bűneinkkel és kísértéseinkkel is.

Sport csatornákon mindnyájan láthattunk már erős emberek versenyét, ahol az egyik számban hatalmas kőgolyókat kell feltenni az állványra. Ha sikerül a versenyzőnek elsőre feltenni a golyót, akkor az egész könnyűnek tűnhet számunkra, de ha a golyó elakad, vagy visszagurul az állványról, utána már sokkal nehezebb a helyére tenni. Hát ezért mondja Pál, hogy vigyázzunk, ne vágyjunk vissza a szolgaság állapotába, ahol a bűnnek vagyunk alárendelve.

Kedves Testvérek! Láthattuk tehát, mi a különbség a szolgaság és a fiúság között, hát erősödjünk meg abban, hogy elfogadjuk az Isten szeretetét, és nem félelemből, nem jutalomért, hanem őszinte hálából Isten gyermekeiként éljük az életünket. Ha így teszünk, akkor Isten Lelke rajtunk keresztül is munkálkodni fog, és mások is megtudhatják, hogy mit jelent a Szentlélek jelenléte.

Így történt ez az első Pünkösdkor, amikor a bátortalan tanítványok hitvalló apostolokká váltak, és így valósulhat meg mindez az idei Pünkösöd alkalmával is, a mi életünkben, és rajtunk keresztül. Fogadjuk hát el az Önmagát értünk adó Úr Jézus szeretetét, és engedjük, hogy Lelke betöltsön bennünket. Hadd irányítsa Ő a gondolatainkat, szavainkat és tetteinket, hogy a pünkösdi Lélek ma is változást hozzon. Ámen.

Utóima: Köszönjük Istenünk, hogy Te többet látsz bennünk. Köszönjük, hogy nemcsak bűneinket, és kudarcainkat látod, hanem tudod, milyen céllal formáltál minket. Magasztalunk azért, mert Te soha nem mondasz le rólunk. Ma is, ahogyan évezredekkel ezelőtt, keresed az alkalmakat, amelyek által elérhetsz, és átformálhatsz bennünket. Kérünk, Urunk, bocsásd meg, ha mi nem vágyunk a változásra. Ne haragudj, hogyha jól érezzük magunkat megszokott bűneinkben, és ahelyett, hogy Neked szolgáljunk, inkább a gonosz rabszolgáiként tengetjük az életünket. Kérünk, Istenünk, emelj fel bennünket, és add, hogy gyermekeidként élhessünk.

Imádkozunk Istenünk Anyaszentegyházadért, mindazokért, akik Benned bíznak, és Téged hívnak segítségül szerte a világon. Könyörgünk gyülekezeteink és népünk ébredéséért, hogy a Te Lelked átformálja gondolatainkat, és megújulva alkalmasabb szolgálóid lehessünk. Kérünk, áldd meg az ünnepi órákat, de jöjj velünk majd a hétköznapiakba is, hogy a Te nyájadhoz tartozva örömmel követhessünk Téged. A mi Megváltónk, az Úr Jézus nevében kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Újjászületni a Lélek által *Némedi Gusztáv (Fehérgyarmat)*

Lekció: János 3,1-18

Előima: *Urunk, áldunk téged Pünkösöd ünnepéért! Köszönjük, hogy nem hagytad magadra tanítványaidat, ezt a világot, hanem Szentlelkedet küldted el, hogy általa mindig közel légy a téged befogadókhöz! Köszönjük, hogy Lelked által nagy dolgokat tudsz véghez vinni életünkben! Add nekünk ma a te áldott Lelkedet, hogy nagyon közel legyünk hozzád, átjárja egész bensőnket a te jelenléted, és valóságosan megújuljunk a te akaratom szerint. Jövel Szentlélek Isten, és munkáld ezt közöttünk és bennünk! Könyörülj rajtunk! Ámen.*

Textus: János 3,5-6

Ünneplő Gyülekezet! A zsidók egyik elismert tanítója, aki a vallás előírása szerint élte az életét, elmegy Jézushoz, a fiatal tanítóhoz, hogy feltétlenül beszéljen vele, mert a hit dolgaiban kérdései, talán az eddigi gyakorlatával szemben kétségei is támadtak. Jézusban érződik az Isten ereje, senki előtt sem kétséges. De ahogyan Nikodémus eddig megélte a hitét, ahogyan pedig Jézus tanít az Úr dolgairól, nem igazán egyezik. Ugyanarról az Istenről beszélnek, mégis belőle hiányzik valami, ami Jézusban megvolt. Észreveszi, hogy valami nem stimmel a hitével kapcsolatban. Eddig nem érezte ezt Nikodémus, amíg meg nem ismerte Jézust, amíg nem találkozott vele.

Ez mindig így történik. Amikor az ember igazán találkozik az Úrral, találkozik Jézussal, akkor rádöbben arra, hogy nincs rendben az élete, nincs rendben a hite. Krisztus közelében mindent másként látunk. De jó lenne, ha ma, Pünkösöd ünnepén sokan találkoznának Jézussal, és felismernék mindezt az életükben! Attól, hogy mi azt gondoljuk, velünk rendben van minden, az még nagyon távol lehet a valóságtól. De csak addig gondolhatjuk ezt, amíg Jézus világosságába nem kerül az ember. Az ő világosságában meglátszik életünk árnyoldala is, meglátszanak a bűneink, a

vétkeink, akkor előjönnek a gondok, amit addig nem is vettünk észre. Ami addig jónak tűnt, az akkor már nem látszik egyáltalán helyesnek, igaznak, jónak.

Mi a gond? Nikodémus nem jut el odáig, hogy feltegye a kérdést, Jézus rögtön a lényegre tér: Újjá kell születni. Újjászületés! Mikor hallottál erről utoljára? Nikodémus soha nem hallotta ezt a kifejezést, nem is értette azt, hogyan gondolhatta ezt Jézus. Pünkösd ünnepén, amikor Isten kitöltötte az ő Szentlelkét, Jézus szava hozzánk is szól: Szükség nektek újonnan születetnek! Mert aki nem születik újjá víztől és Isten Lelkétől, nem mehet be az Isten országába! Isten egyszerűen ezért adta erre a világra az ő Szentlelkét, hogy újjászületve eljuthassunk az ő országába!

Újjászületés. Sokan úgy vannak vele, hogy a templomos embereknek, akik mindig hittek az Istenben – csak az Istennek nem hisznek mindannyian – nincs ilyenre szükségük. Ez olyan túlzott kegyeskedés, vallásos szélsőségség, nem szabad átesni a ló másik oldalára, meg kell maradni mindenben az arany középúton. Csak hát Jézus szavai szerint ez hazugság, mindegy hányan is gondolják így. Aki az újjászületés szükségességét tagadja, lázad Isten akarat ellen. Érezhető a különbség ott, ahol megtörtént az újjászületés, és ott, ahol mindez hiányzik. Hit és hit között bizony nagy különbségek lehetnek. Mi reformátusok elfelejtjük azt, vagy pontosabban fogalmazva sokszor nem is tudjuk azt, hogy hitvallásunkban a Szentírás alapján mi is valljuk az újjászületés szükségességét. (HK 8. kérdés-felelete)

Mi az újjászületés? Uralomváltás egyszerűen fogalmazva. Amikor Jézus ül az életem trónjára, és ő uralkodik egész életem felett. Mindenben ő az Úr! Ha az nem történik meg, hiába csomagolom szépen az én kegyességemet, nem segít rajtam. De hogyan történhet ez meg? Ez volt Nikodémus kérdése is. Nem emberi akaratból történik ez meg, mintha egyedül csak rajtunk múlna. Sőt, a magunk döntéséből, önszántunkból nem is adnánk át az uralmat Jézusnak. Itt valami másnak kell történnie. Víztől és Lélektől kell újjászületni.

A víz nem csak a keresztséget jelképezi. Nincs az a keresztség, amely önmagában új és örök életet adna bárkinek is. A víz azt az éltető

forrást is jelenti, amelyből ha iszik az ember, Jézus szavai szerint soha többé meg nem szomjazik (János 4,14). Ez pedig nem más, mint Isten ígéje. Ige nélkül nincs újjászületés! Pedig sokan így gondolják, hogy az ige hallgatása, vagy olvasása nélkül is lehet hitben élni. Azt tartják, hogy a saját megérzésük, elgondolásuk szerint is képesek Isten útjain járni. Pedig ez is hazugság. Az ige, az Úr szava nélkül nincs, ami Isten szerinti gyümölcsöt teremjen az életünkben. Ezért nem mindegy, hogyan állunk mi az ígéhez. Olvassuk-e naponta? Keressük-e az alkalmat, hogy elcsendesedhessünk Isten lábai előtt? Engedjük-e, hogy szóljon hozzánk, áron is megragadva minden alkalmat? Tudunk-e idézni Isten ígéből? Ha ez nem igaz ránk, akkor hogyan várnánk azt, hogy Isten megváltoztassa az életünket? Ha nincs magvetés, nem lesz aratás, gyümölcstermés sem. Ez sok ember életének a láttelepe is. Nincs a kezükben a Szentírás, ezért nem is lehet várni azt, hogy Isten meggyógyítsa az életüket, a szívüket, lelküket.

De az ismeret önmagában még nem elég. Az csak arra tesz képessé bennünket, hogy egymást elítéljük, és magunkat felmentsük azáltal, hogy a magunk elképzelése szerint használjuk sokszor az ígéket. Kell a Lélek munkája is, hogy az Úr akarata szerint az ige megváltoztassa az életemet! Mert a Lélek az, amely élővé teszi Isten szavát az én életemben, senki más! Amikor Isten ígéje életté válik bennem, egyszerre csak megvilágosodik előttem az ő szavának igazi értelme, üzenete, és megragad, egyre jobban köt Jézushoz, akkor azt Isten Lelke végzi énbennem. Amikor elfogadom a Jézusról szóló bizonyágtételt, hogy minden igaz, amit róla mond a Szentírás, azt a Lélek munkálja bennem. Amikor tudom azt, hogy Jézus feltámadt, és övé minden hatalom mennyen és földön, és én eszerint rendezem be az életem, senki másban nem bízok, sem félelemből meg nem alkuszok, mert egyedül Őrá tekintek, azt a Lélek munkálja bennem.

Amikor felismerem saját bűneimet, és egyre jobban nyomasztanak a vétkeim, teljesen elveszettnek érzem magam, azt a Lélek munkálja bennem. Amikor belátom azt, hogy a magam erejéből nem tudom helyrehozni az életemet, egyedül Krisztus oldhatja meg a bűn kérdését, és ezzel életem legnagyobb problémáját, azt a Lélek munkálja bennem. Amikor elfogadom bűneim bocsánatát, és tudom azt, hogy Jézusért az Atya

is elfogadott engem, mint szeretett gyermekét, azt a Lélek munkálja bennem. Amikor hálából akarok Istennek szolgálni mindazért a jóért, amit érdemtelenül kaptam tőle, azt a Lélek munkálja bennem. Amikor boldogan hívom be Jézust az életembe, és átadom neki az irányítást, hogy mindenben az ő akarata szerint cselekedjem, azt a Lélek munkálja bennem. Amikor tudom azt, hogy nekem is, ha Krisztusé vagyok, az én Uram örök életet ad, mert erre hívott el, azt a Lélek munkálja bennem.

Amikor mindent el tudok hordozni, csak az Úrtól nem akarok elszakadni semmi áron, azt a Lélek munkálja bennem. Ezekről szólnak Isten szavai, igéi! Sokszor halljuk, olvassuk, de életté csak akkor válik, ha a Szentlélek bennünk munkálkodik. Ez történik, amikor újjászületik egy ember. Egyszerűen kifejezve: amikor az értünk meghalt és feltámadt Jézus Krisztus lesz az életünk egyedüli Ura, az az újjászületés. E nélkül nem láthatjuk meg Isten országát! Igazak-e rád ezek a kijelentések? Megtörtént-e már benned ez a csodálatos változás? Ezt neked tudnod kell! És ezt előbb vagy utóbb mások is észreveszik az életedben!

Saját erőből ez nem megy. Isten akaratából, akkor, amikor ő akarja, és úgy, ahogyan ő akarja. Nem tudjuk, mikor érint meg igazán és ragad magával Isten igéje, ereje, hogy onnantól kezdve valóban csak neki éljünk. Olyan, mint a szél: nem tudod, hogy honnan jön. De ha megragad, az az Istentől van. Mindenkinek a története más, mert Isten csodálatosan tud munkálkodni mindannyiunk életében. Az ige világosan tanít: Lélek nélkül nincs újjászületés, újjászületés nélkül nem lehetünk a Krisztuséi. Isten végzi el ezt a csodát mindenkin. Ezért küldte el erre a világra az ő Szentlelkét, mert tudta a mi Atyánk, hogy egyedül képtelenek vagyunk bármit is tenni. Csak az ő erejéből, Szentlelke által lehetséges. Ő pedig szeretetből és irgalomból nem tagadta meg tőlünk az ő Lelkét, hanem adta, és ma is adja, hogy új életet munkáljon az ő választottaiban.

Pünkösdkor látnunk kell, hogy semmire se mennénk a Szentlélek nélkül. Ezért csodálatos ez az ünnep, mert azt hirdeti számunkra, hogy van, aki új életet tud bennünk támasztani a Jézusba vetett hit által! Boldog az az ember, akinek az életében megtörtént már az újjászületés.

Ha az Úrra vagyunk utalva, mert egyedül ő viheti végbe Lelke által a megújulást, akkor tehetünk-e valamit is azért, hogy mi is elnyerjük ezt az ajándékot? Igen. Szükség van az ígére és a Lélekre. Az ígére figyelni kell, minden alkalmat megragadva, a Lélekért pedig könyörögni kell, mert „*mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle!*” (Lukács 11,13) Jól véd ez a szívedbe! És cselekedj eszerint, hogy élj!

Nikodémus története nem köthető a pünkösdi eseményekhez. Azonban Jézus arról a Lélekről beszél itt, akit Pünkösdkor kaptak az övéi. Amit itt tanít, azt cselekszi a Szentlélek Isten ma is. A kérdés az, hogy benned is ezt munkálja? Egyáltalán akarod-e azt, hogy megtörténjen mindez az életedben? Máskülönben miért lenne fontos az, hogy keresd az Istent, ha nem ezért? Hallgasd az Úr szavát, és kérd a Szentlélek segítségét! Így legyen! Ámen.

Utóíma: *Szentlélek Isten! Te munkálsz az újjászületést az emberben. Te teszed Úrrá Jézust az életünkben. Nélküled semmire sem jutnánk. Eljöttél erre a világra, minként a mi Megváltónk is, hogy megszentelj bennünket a hit által. A mi életünk nem méltó arra, hogy lakozást végy bennünk, mégis arra kérünk, foglald el a magad számára, hogy minden úgy történjen, ahogyan azt te akarod. Munkálkodj, hogy újjászületve valóban bemelessünk Isten országába. Kérünk, hogy általad az az indulat legyen bennünk, ami Krisztusban is megvolt, a mi Atyánk dicsőségére! Ámen.*